

# **СИНТИЯ ИДЪН ОБВЪРЗАНИ С КРЪВ**

Част 1 от „Обвързани“

Превод от английски: Illusion, 2017

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# ГЛАВА 1

Дребната сексапилна вампирка влезе в бара, сякаш мястото ѝ принадлежеше. Тъй като „Пълнолуние“ беше евтина, долнопробна кръчма, притулена в съмнителната част на Маями — бар, който обслужваше върколаци, дамата се намираше на много опасно място. И ако не внимаваше, можеше да се превърне в забавлението за нощта.

Джейс Вон се напрегна, щом я видя. Не беше толкова пиан, колкото останалите вълци — все още не — затова веднага разпозна привидно крехката жена. Забеляза намека за вампирските ѝ зъби, надничачи зад закръглената пълнота на прекалено начервените ѝ устни.

Зъбите на вампирите излизаха винаги когато бяха готови да се бият или да правят секс. Така че кое от двете се канеше да прави тя?

Жената спря до вратата на бара. Дългата ѝ руса коса се разстла по гърба ѝ, когато погледът ѝ се стрелна, първо вляво, после вдясно. Хм. Изглежда търсеше някого — или нещо.

На това място, единственото нещо, което щеше да намери, беше глутница, готова да я разкъса на парчета. Вампирите и вълците не бяха точно в добри отношения тези дни. Или който и да е ден.

*Тя би трябвало да знае това.*

Тогава погледът ѝ се плъзна по него. Надолу, после нагоре. Сините ѝ очи, блестящи с вампирска мощ, го уловиха. Тя се взря в него и Джейс откри, че не може да откъсне поглед. Вампирски трик на принуда?

Нее... По-вероятно, просто неговата собствена похот. Защото дамата беше горещо парче. Повечето женски вампири бяха такива, във всеки случай, чистокръвните от тях. И Джейс разбра, че пред него стои един от елитните чистокръвни вампири на Флорида.

*Една чистокръвна на територията на върколаците?!*

Той се усмихна. Съдбата сигурно си скъсваше задника от смях.

После жената също се усмихна. Топлина, силна като удар, се изстреля през тялото му и звярът, който държеше окован вътре в себе

си, се изпъна и изръмжа.

Искаше я.

Тя тръгна към него на своите високи *чукай ме или се омитай* черни ботуши. Джейс се оттласна от бара.

Но други също я бяха забелязали и сега приближаваха към нея. Трима мъжкарите — едри и тромави, защото това беше типично за звяра.

— Вампир... — Ръмженето се носеше във въздуха и мъжете се протегнаха към нея.

— Не! — изрева той със секунда закъснение.

Двама от мъжкарите паднаха върху близките маси. Бяха направили фаталната грешка да я докоснат. *Не докосвай вампир, който не иска да бъде докосван!* Глупаците би трябвало да знаят това правило.

Чистокръвните бяха особено силни.

Вълнението накара звяра в него да започне да се дърпа силно на каишката.

Всеки в бара замръзна за миг, след което веднага насочи вниманието си към нея.

Вампирката държеше третия вълк на пода пред себе си. Той не се бе помръднал — все още не — но ноктите му вече се бяха удължили. Едната й малка ръка беше на шията му, а другата, която стискаше здраво косата, дръпна главата му назад, за да открие по-добре гърлото му. Вампирите винаги се насочваха към гърлото. Толкова предсказуемо. Техният глад винаги ги правеше слаби.

— Убийте кучката... — Зовът дойде от едно от момчетата, което тя бе хвърлила на повече от три метра. Вълкът вече се надигаше с извадени нокти, от раздраната му буза капеше кръв.

Джейс вдигна ръка, за да спре настръхналите мъже.

— Още не!

Знаеше, че никой няма да прояви неподчинение. Не можеха. Той беше Алфа, и ако само опитаха, щеше да им срита задниците.

Дори скапаната група престана да свири, когато той прекоси помещението. Няколкото човешки жени в бара се озъртаха с любопитство и той видя как двама от персонала ги избутаха назад. Жените бяха дошли да се забавляват в „Пълнолуние“. Или по-скоро, бяха дошли, за да се забавляват вълците с тях. Тези жени знаеха за

свръхестествения свят и бяха наясно, че трябва да си мълчат за паранормалното общество.

Вампирката продължаваше да държи плячката прикована в хватката си. Джейс се прокрадваше тихомълком към нея. Подобно на повечето вампири, тя имаше бледа кожа с цвят на слонова кост. Чертите ѝ бяха... по дяволите, твърде перфектни. Големи очи, високи скули, малък нос. Брадичката ѝ бе малко заострена, придавайки ѝ леко инатлив вид, но пък и кръвопийците не бяха известни точно със своята сговорчивост. Нито пък вълците.

Беше цялата в черно. Плътно прилепнала черна блуза, много къса черна пола и тези ботуши, които излъчваха секс.

Секс и насилие. Да, това беше твърде много, както за вампирите, така и за вълците.

Когато я приближи, Джейс вдъхна аромата ѝ; отдели лекия парфюм на кожата ѝ от миризмата на алкохол, пот и цигарите във въздуха. Вампирката ухаеше сладко, изкушаващо. Нейният вид винаги го правеше. За да привлече по-добре плячката си за смъртоносното ухапване. Но тя беше...

Много повече.

Той наклони глава към нея.

— Пусни го!

— Разбира се. — Гласът ѝ прозвуча безгрижно, меко, чувствено, без акцент. Мигновено пусна прикования вълк.

Тогава Майк допусна грешката да се хвърли към нея и я одраска с ноктите си.

Яростта експлодира в Джейс и той се втурна напред, собствените му нокти изскочиха от върховете на пръстите му.

*Да не нарани...*

Тя отстъпи крачка назад, приклепна, после удари с юмрук право в сърцето на вълка. Ударът ѝ отхвърли Майк към него.

Джейс сграбчи мъжа и го завъртя. Вдигна го от пода и го изгледа свирепо.

— Не си спомням да съм ти дал разрешение да атакуваш, Майк.

Чу как вампирката си поема въздух леко задъхана и разбра, че тя вече не се контролира така добре, както когато се появи тук. Но не долавяше аромат на страх. Все още не.

— К-кръвопиец... Махай се оттук... — изръмжа Майк. — Тя не може просто да... влиза в...

— Бях поканена тук — отвърна жената невъзмутимо.

Приклещен като в капан в хватката на Джейс, Майк се извъртя и погледна през рамо.

— Кой, по дяволите... е бил толкова тъп, че да покани вампир тук?

— Вашият Алфа. — Отговорът ѝ дойде, придружен с повдигане на раменете. Погледът ѝ се вдигна обратно към Джейс. Тогава тя склони глава с лек раболепен жест. Подчинение. — Казаха ми за вашето предложение и аз съм тук, за да приема.

Майк опита да обърне глава към него.

— Джейс? — Гласът му сега беше по-силен. Вълците винаги се възстановяваха бързо. — Какви глупости говори тя?

Джейс удари с чело носа на Майк. Костта изхрущя и бликна кръв. Вълкът нададе вой. Тогава Джейс запрати мъжа към най-близката стена, тази, която се намираше на около пет метра. Когато Майк се удари в нея, повече не се изправи. Тишина. Така плътна, тя обхващаше целия бар. Джейс се втренчи във вампирката, стараейки се да прикрие емоциите си. След това бавно скъси останалото разстояние до жената, която щеше да промени всичко за него.

Хвана ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. Да, по дяволите, белегът беше там, сгушен в дланта ѝ. Точно там, където знаеше, че трябва да бъде. Кървавочервена роза. Стоеше достатъчно близо до жената, за да види златния кръг в очите ѝ. Златото я отличаваше, също както и ръката ѝ. Тя беше много повече от обикновен кръвопиец. Тя беше вампирска принцеса. Неговият ключ към властта, безсмъртието, и идеалното оръжие, което му бе нужно, за да скрита задниците на демоните, дошли в града, за да заличат народа му.

Когато жената прикова очи в него, устните ѝ се разтвориха. Той съзря измамно деликатните ѝ зъби. Долови и миризмата на страха, който премина през нея.

Тя беше права да се страхува. Сега, когато беше тук, в ръцете му, и той никога нямаше да я пусне.

Никога.

— Аз съм Джейс. — Позволи ѝ да види собствените му зъби. — И ти си моя. — Направи това заявление пред всички вълци в

помещението. Отсега нататък всеки вълк, който се докоснеше до нея, щеше да се срещне с него — и със смъртта. Тя преглътна и наклони глава назад, за да отвърне по-добре на погледа му.

— Здравей, съпруже!

Вълкът вътре в него изръмжа... *Моя.*

\* \* \*

Когато си заседнал между смъртта и Ада, понякога трябва да се обърнеш към големия лош вълк за помощ.

Вратата на малкия склад се затвори с меко кликване зад гърба на Морган Лебо и тя се постара доста, за да не се напегне.

Сама. С него. Меките стъпки на върколака се разнесоха приглушено из стаята. Тя продължи да държи брадичката си упорито вирната и знаеше, че той ще помирише страха ѝ. По дяволите, мразеше да се страхува, но идеята да се свърже с този мъж и да бъде с него през останалата част на много дългия си живот... Хей, здравей, страх!

Морган не се страхуваше от нищо, но всеки вамп в Южна Флорида знаеше, че е най-разумно да стъпваш предпазливо около Джейс Вон. Той не беше спечелил титлата Алфа като играе мило. Не, беше я спечелил, проправяйки кървава пътека през съперниците си и оставяйки зад гърба си яростно нахапаните им тела.

*И аз ще се омъжа за него?*

Е, много късмет на булката!

— Не вярвах, че вампирите ще приемат моето предложение. — Гласът му звучеше по-скоро като на животно, отколкото като на човек. Дълбок. Тътнещ. Той подпря рамене на стената пред нея и кръстоса мощните ръце пред гърдите си. Очите му, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, я обходиха още веднъж. — Една истинска, шибана принцеса — промърмори той, като поклати глава. — Проклет да съм!

Вероятно. Всички те ще бъдат. Затова са чудовища. Въпреки че, реално погледнато, на нея не ѝ бе даден голям избор, тъй като беше една от малкото вампири, родени наистина чистокръвни.

Морган прочисти гърлото си.

— Първоначално, Съветът нямаше намерение да приеме твоето... хмм... предложение.

Съветът на вампирите — членовете му бяха най-силните вампири в района — не беше особено ентусиазиран от плана на Джейс. Но след това играта се бе променила — техните воини започнаха да загиват, благодарение на демоничните копелета, които се появиха в града.

Навремето, свръхестествените се спотайваха в сенките и се явяваха само в кошмарите на хората. Защо изведнъж се оказаха в центъра на събитията? Щяха да последват само смърт и гонения. Ловът на вещици ги бе научил на това.

Вампирите никога не бяха искали да бъдат център на внимание, винаги се държаха кротко и спокойно.

Вълците, да, те бяха диви и се носеха слухове за тяхното съществуване, но те също се държаха сравнително тихо и кротко през вековете.

Но демоните — тези задници, които бяха избягали от Ада и все повече се увеличаваха — не искаха да се държат тихо и кротко. Бяха се струпали в Маями и планираха един смъртоносен дебют. Но преди това искаха да докажат, че са най-големите и най-безпощадните ловци нощем.

Затова трябваше да унищожат свръхестествените си конкуренти.

Войната приближаваше. Не, тя вече бе започнала. Вампири срещу демони. Демони срещу вълци.

*Врагът на моя враг... е мой съпруг.*

— Демоните смятат да ни унищожат — заяви тя. — Вие искате да ги спрете, също както и ние. — Той продължаваше да мълчи. Просто стоеше там, със скръстени ръце. Но поне не показваше ноктите си, вече не. — Ти си прав. Най-добрият начин да сложим край на тази битка е като обединим силите си.

Той се усмихна — с полуусмивка, която не докосна лицето му. Напротив, накара го да изглежда много по-опасен.

Мъжът излъчваше опасност като никой друг. Тъмен тен. Златиста кожа покриваше яко тяло, изтъкано от мощни мускули. Джейс Вон се извисяваше над нея, безспорно надвишаваше метър и деветдесет и пет.

Той не бе красив, не, лицето му беше твърде грубо за това. Тъмната дълга грива, която представляваше косата му, докосваше

раменете. Имаше сурови, обтегнати черти.

Не беше красив. Но... секси. Дявол да го вземе, много секси.

Вълците и тяхната животинска привлекателност. Не мислеше, че това ще ѝ въздейства.

Но грешеше.

— Вълците пазят собствената си... — Той отпусна ръце и пристъпи към нея.

— Досега — прошепна тя. Това щеше да се промени съвсем скоро, след като демоните започнат да съсредоточават пълната си сила върху тях. — Знаеш, че трябва да намерим вратата, през която тези демони са излезли от Ада и да я затворим. Ако не го направим, те ще ни превземат.

А тяхното излизане на светло щеше да бъде кошмар за хората.

Очите му се приковаха в нейните.

Когато направи още една крачка към нея, Морган едва не отстъпи. Трябваше да поддържа образа си на безстрашна. Един вампир не можеше да трепери пред върколак. Лекото разширяване на ноздрите му ѝ показва, че вълкът поема аромата ѝ, и без съмнение, улавя страха ѝ. *Страхотно!*

Когато вдигна ръка към нея, тя се напрегна.

— Спокойно, принцесо — промърмори той. — Само едно докосване.

Точно така. И ако осъществяха тази сделка, щеше да има много повече от едно докосване.

Какво беше един живот в сравнение със съдбата на собствения ѝ народ? Така се обоснова Съвета пред нея. Да жертва себе си, за да запази всички останали. Да послужи за храна на големия, лош вълк... Защото той може да спаси задниците им.

— Името ми е Морган. — Гласът ѝ прозвуча много по-дрезгав, отколкото желаше. Но ръката му бе върху бузата ѝ, галеше я, и тя искаше да потрепери, но не го направи. Не биваше да показва слабост. Дланта му беше твърда, но докосването му бе нежно като полъх. — Морган Лебо. — Думите ѝ прозвучаха с гордост, защото беше кръстена на първия чистокръвен вампир, родил се някога — Моргана Ла Фей.

Първият, но не и последният.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ.

— Не мога да повярвам... Те наистина ли изтъргуваха... теб?



Тя преглътна. В края на краищата не ставаше въпрос за Съвета. Не техният живот бе пренесен в жертва.

— Такава е моята орисия.

Ръката му се плъзна надолу по гърлото ѝ и пръстите му притиснаха леко мястото над пулса ѝ, който препускаше лудо под ласката.

Да, сърцето ѝ биеше. Тя дишаше. Не беше мъртва, въпреки това, което си мислеха хората. Чистокръвните се раждаха като вампири. Те просто спираха да стареят около двадесет и петата си година. Стареенето спираше и се развиваше жаждата за кръв.

Другите... онези, които се превръщаха чрез ухапване, е, те умираха, но само за няколко минути. Връщаха се обратно, по-силни от преди, и сърцата им започваха да бият отново, когато поемеха първата глътка въздух като вампири.

— Значи ми се предлагаш с готовност? — попита вълкът с глас много по-дълбок от преди.

Усети ръката му твърде тежка върху гърлото си. Вълците винаги бяха толкова големи, прекалено големи. За секунда, ноктите им можеха да се покажат и бяха в състояние да разкъсат своите врагове.

А когато се трансформираха напълно...

*Ние имаме нужда от тяхната сила.*

— След като ни помогнете да унищожим демоните, ще се омъжа за теб.

Вълците и вампирите ще бъдат безвъзвратно обвързани.

Всяко свръхестествено същество, което поискаше парче от тях, щеше да се сблъска с един съюз, който е неразрушим. Непобедим.

Джейс се засмя. Звукът беше зловещ и странно секси. Този път Морган не можа да спре тръпките, плъзнали по тялото ѝ, и тя знаеше, че той ги е усетил.

— Не става. — Главата му се наведе към нея и устните му се поколебаха над нейните. — Искаш да отстраня демоните и тогава да ми дадеш това, което желая най-много.

*Това, което той желае...*

— Омъжи се за мен, обвържи се с мен и ще имаш свой собствен личен пазач, който ще разкъса всеки, приближил се до теб.

Тя облиза устни.

— Това е... хм, не само за мен. — Тя не го правеше, за да спаси собствената си кожа. — Става въпрос за всички вампири от моето гнездо. Те се нуждаят от защита. Твоята глутница трябва да окаже...

— Ти си моя грижа. — Той сви рамене. — Но щом те имат значение за теб, тогава могат да имат защитата на глутницата. Ще отстраним демоните и ще оставим кървава диря, за да предупредим другите никога повече да не се ебават с нас.

Да, той беше много добър в оставянето на такива следи.

В течение на годините, вампирите бяха станали — е, както казваха някои — твърде цивилизовани. Пиеха кръв от практични, малки пластмасови торбички. Женеха се за човешки същества и се смесваха почти перфектно с обществото.

Защото много от тях искаха да бъдат човеци.

Морган също бе искала това. Но тогава видя колко лесно умират хората. Сега искаше да бъде силна. Да бъде боец.

Вампирите окапваха твърде бързо под напора на демоните. Вълците — те бяха по-издръжливи. Защото сега бяха много по-силни. Ако ще спират съществата от Ада, тогава вампирите се нуждаят от вълците на своя страна.

— Омъжи се за мен — прошепна Джейс.

Знаеше, че би направила всичко, но преди да успее да каже нещо, силен, тъп звук разтърси стената. Морган подскочи.

— Какво е...

Той обви ръце около раменете ѝ и я повдигна така, че да може да я гледа право в очите.

— Демоните са те проследили дотук тази вечер.

— Не, това не е възможно, бях много внимателна и...

— Сега моята глутница ще ги разкъса.

Дали? За съжаление, бе открила, че не е толкова просто да се убие демон. Трябваше да му се откъсне главата, а да се разкъса плътта на демона не беше съвсем лесна задача. Въпреки че плътта му изглеждаше като човешката, бе много по-трудно да проникнеш в нея, отколкото в която и да е броня.

— Имам ли твоего съгласие? Ще се омъжиш ли за мен веднага?

Защо харесваше звука на ръмжащия му глас толкова много? Морган кимна. Още един трясък разтърси стената и тя беше съвсем сигурна, че чу писък. Или два.

— Добре — изръмжа той.

Тогава вълкът направи нещо, което не бе очаквала. Устата му пое нейната. Устните ѝ се разтвориха от изненада и езикът му се пхна вътре. Вкусът му не беше като на вампир или като на човек. Тя имаше опит с тези два вида мъже.

Но Джейс...

Неговият вкус беше див. Екзотичен.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя го притисна по-силно. От гърлото му излезе ръмжение, когато засмука езика му. О, да, това ѝ харесваше.

За вампирите имаше погрешно мнение. Студени, сковани. Безчувствени. Морган никога не бе била такава. Тя винаги искаше. Нуждаеше се.

*Може би той ще ми даде това, което искам.*

Зърната ѝ станаха твърди, забиha се в гърдите му, и нейната женственост започна да се овлажнява.

Вълците правеха секс без да бързат или поне така се говореше. Чуването набързо за тях не съществуваше. Вместо това, те правеха секс, който продължаваше с часове.

*Часове?!*

Лицето на старейшината на Съвета беше печално, когато ѝ каза: „Крайно неприятно ни е, че трябва да направиш тази жертва...”

В момента изобщо не се чувстваше като жертва.

Чувстваше се нажежена до бяло от страст.

Зъбите ѝ започнаха да се удължават. Какъв ли ще е вкусът на кръвта му?

Не можеше да чака, за да разбере.

Сега ръцете му бяха на задника ѝ, държаха я срещу твърдата издутина на възбудата му. Няма грешка, това беше ужасно голямо парче от плът. Вълкът беше повече от голям. Да.

Много бавно, и то след като я вкуси повече от веднъж, Джейс вдигна глава и я свали на земята.

— Не очаквах това.

И тя бе успяла да го опита.

— Мисля, че вампирите могат да чувстват много повече от омраза към вълците.

Морган си пое дълбоко дъх.

— И аз предполагам, че вълците могат да изпитват копнеж към кръвопийците, макар да твърдят, че ги презират.

Той се втренчи в нея, а тя осъзна, че от известно време не се чуваха никакви приглушени гласове от бара. И никакви тъпи удари. Никакви писъци.

Ръката му пое нейната, дланта му я изгори като нажежено желязо. Вълците бяха толкова горещи, а от толкова дълго време тя познаваше само студа.

— Ела!

*Направи го! Върви! Не отстъпвай точно сега!* Само защото бе вкусила вълка и осъзнала, че не може да го контролира толкова лесно, колкото бе възнамерявала... Е, това не означаваше, че може да избяга.

Джейс отвори вратата. Удари я миризмата на кръв. Но това не беше нормалното, сладко, съблазнително ухание, което призоваваше всеки от нейния вид.

Гранясало. Сяра. Дяволи.

Демоните!

Телата им лежаха на пода. Главите им бяха откъснати, очите — червени, като огъня в Ада, от който бяха дошли — гледаха право в нея. Два демона...

— Как? — възкликна от изненада Морган. На вампирите щяха да им трябват часове, докато убият демоните, докато вълците бяха обезглавили тези двамата за минути.

Вълкът, който Джейс бе нарекъл Майк, вдигна ръка. Ноктите му проблеснаха.

— Ние можем да разкъсаме всичко. — Погледът му сякаш пробиваше дупка в нея. — Всичко. — Очите му излъчваха недвусмислена заплаха.

*Този вълк ще бъде проблем.* В най-скоро време може би щеше да се наложи да го убие.

Джейс хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

Е, убийството трябваше да почака. Защото, ах, преди това се налагаше да се омъжи за своя Алфа вълк.

## ГЛАВА 2

Морган обичаше да хапе. В действителност беше много добра със зъбите. Но да ухапят нея, не беше нещото, което желаше.

Тя стоеше наред „Пълнолуние“, съсирващата се кръв на демоните приближаваше към ботушите ѝ и Морган знаеше, че ще се наложи да предложи собствената си шия. Беше заобиколена от вълци, а Джейс държеше ръката ѝ в измамно лека хватка.

— Това е Морган Лебо — прогърмя гласът му и всички вълци притихнаха. Когато Алфа говореше, всички трябваше да го слушат. Ушите на Морган бучаха, сърцето ѝ лудо препускаше. Джейс продължаваше да се взира право в нея, когато каза: — Тя е моята половинка.

— О, мамка му, не! — възгласът дойде от Майк.

Морган бе очаквала подобен изблик. Това, което не бе очаквала...

Джейс се отдели от нея и за миг ноктите му се забиха в рамото на Майк.

— О, мамка му, да! — изръмжа в отговор Алфата. — И ако не можеш да я приемеш... — Извади ноктите си от рамото му, когато вълкът се олюля.

*Вълците са брутални* — друго предупреждение от Съвета.

— Ако не можеш да я приемеш — продължи Джейс, — тогава ще напуснеш глутницата ми.

Болка изкриви грубите черти на Майк.

— Вампир? Ти се обвързваш с кръвопиец...

Сега тя искаше да заби ноктите си в него. Вълците се държаха така, сякаш Джейс приемаше нещо, което бе под достойнството му. Пич! Вампирска принцеса?!

Тя ритна тялото на мъртвия демон. Кръвта бе стигнала до ботушите ѝ и щеше да попие в кожата.

— Те ще ви унищожат! — Гласът ѝ привлече вниманието на всички.

Майк изпъчи гърди, по които се стичаше кръв.

— Ние свършихме добра работа — унищожихме ги.

Да, бяха го направили. И тя бе впечатлена, но не възнамеряваше да им го показва.

— Премахнахте двама... — Погледът ѝ обходи бара. — При съотношение 20:2 би трябвало да спечелите двубоя.

Джейс повдигна вежди и я погледна.

Тя изправи гръб, в опит да изглежда смела.

— А какво ще направите, когато има две хиляди от тях... а вие все още сте двама?

— Нима тази кучка каза две хиляди?

— Проклети две хиляди?

Всички вълци бяха шокирани. Дори Майк изглеждаше потресен. Само Джейс остана напълно спокоен. Той продължаваше да я гледа, а ноктите му продължаваха да са удължени.

— Те ви преследват — каза им тя. — Колко вълци са похитени от демоните през последните няколко седмици?

Не ѝ отговориха, но тя забеляза бързите погледи, които размениха помежду си членовете на глутницата.

— Те нападат също и нас — заяви Морган. — За първи път вампирите и върколаците споделят общ враг.

С присвити очи и напрегнати лица, сега всички съсредоточиха вниманието си към нея.

— Ако не смачкаме тези копелета, повярвайте ми, те ще ни унищожат. Многобройни са и имат силата...

— И какво? — попита Майк. — Съюз? — Той отправи свиреп поглед към Джейс. — Това само временно примирие ли е, докато сритаме задниците на всички...

— Това е чифтосване — заяви Джейс с равен глас. — Завинаги!

*До смърт!*

— Между Ада и Земята се е отворила врата и демоните са пропъзтели точно през нея — обясни Морган. — Все повече и повече изчадия излизат всеки ден.

— Значи трябва да се затвори проклетата врата! — сопна се Майк.

Пръстите на Джейс се опънаха, сякаш ги сърбеше отново да забият ноктите си във вълка.

Може би имаше право.

— Ще го направим — каза просто Джейс. — Ние, вълците и вампирите, ще ги изпратим обратно там, откъдето са дошли, и ще затворим вратата.

Трябваше да действат заедно. За да затворят тази врата щеше да се наложи и двата вида да пролеят кръв.

Само тя щеше да бъде тази, която трябваше да се откаже от кръвопролитие.

А Джейс — този, който щеше да се изправи пред Ада.

Барът се изпълни с мърморене. Изглежда вълците най-сетне осъзнаха колко сериозна е тази нощ. И че вампирът не е тяхна плячка. Вместо това, вампир ставаше половинка на техния Алфа.

Джейс отново приближи до нея. Когато ръцете му — все още с неприбрани смъртоносни нокти — се протегнаха към шията ѝ, Морган не трепна. Той отметна косата ѝ назад и кокалчетата на пръстите му докоснаха кожата ѝ.

Част от вълците, които ги бяха наобиколили, останаха в кръга да ги наблюдават, а други се отдръпнаха.

Майк изруга и се обърна. Запъти се към вратата.

— Не се бой. — Гласът на Джейс прозвуча точно в ухото ѝ.

Тя усети дъха му върху плътта си.

— Не се боя. — Собственият ѝ глас беше също така тих.

Ноктите му се плъзнаха по врата ѝ.

— Лъжкиня.

Вълкът и неговите сетива. Можеше ли наистина да подуши страха ѝ?

— Някой някога хапал ли те е? — попита той.

Толкова много погледи бяха насочени към нея. Тя знаеше, че ухапването трябва да се направи публично. Това беше едно от правилата на глутницата. Претендирането трябваше да бъде публично. А свидетелите да видят ухапването.

Свидетелите — точно като при брачната церемония на човеците.

Защото всъщност това маркиране беше... бракосъчетанието. Когато един мъжки вълк ухапеше женската си пред глутницата, той официално заявяваше претенциите си върху нея.

*Мога да го направя.*

Но поне коленете ѝ да не трепереха.

Каза му истината.

— Не. — Никой никога не я бе хапал досега.

— Добре. — Той измърка думата с твърде голямо задоволство.

— Не забравяй... — Гласът ѝ бе много тих. В действителност не очакваше с нетърпение това. Или? — Моят ред ще дойде по-късно.

— Разчитам на това.

*О, по дяволите!*

Вдигна гордо глава, изви шия и затвори очи. Нямаше да гледа другите, докато той правеше това. Щеше да държи очите си затворени и да се преструва, че... *че не давам живота си на върколак.*

Устните му докоснаха кожата ѝ.

Тя бе очаквала ухапване — остра, пареща болка от зъбите.

Върколаците бяха смятани за диви.

*Те не са по-добри от животните* — точно така бе заявил Съвета...

Езикът му облиза кожата ѝ и Морган забрави да диша. Гърдите ѝ се стегнаха, тялото ѝ се напрегна.

Но не отвори очи. Не искаше да вижда останалите вълци.

Той смучеше кожата ѝ, ближеше я, но все още не я хапеше. Ръцете му я обгърнаха, тялото му я приюти, караше я да тръпне в очакване.

Още по-лошо, копелето я караше да го желае.

Кожата ѝ бе твърде чувствителна, устните му безбожно опитни. И ако вампирът имаше любимо място — е, добре де, всички го имаха — това беше шията. Само няколко близвания там и тя едва успяваше да потисне стоновете си.

Тогава почувства острите върхове на зъбите му върху кожата си.

— Направи го — промърмори отчаяно.

— Приемаш ли ме?

Морган кимна.

— Кажи го, Морган. Имам нужда да чуя думите. Трябва да кажеш...

— Приемам те!

Зъбите му потънаха в нея — не в шията, а в нежната извивка на рамото ѝ. Болката беше изгаряща, пулсираща. Тогава вълната на удоволствието я заля. Толкова голямо удоволствие, че тя извика и отвори очи.



И видя как един гигантски бял вълк скочи право към нея.

Едва бе станала булка и семейството на младоженеца вече я нападнаше. При нейния писък, Джейс вдигна глава и изрева:

— Майк! — И я бутна зад гърба си.

Тогава съпругът ѝ скочи във въздуха — костите му изхрущяха, изпукаха и кожата му се покри с козина. Мъжът изчезна, на негово място се появи гигантски черен вълк.

Морган докосна рамото си и усети влагата от топлата си кръв. Кожата я болеше, но тя знаеше, че плътта ѝ вече заздравява.

Вампирската лечебна сила.

Двата вълка се оплетоха в ръмжаща маса. Размахваха се нокти и щракаха остри като бръснач зъби. Козините им се напоиха с кръв и зловещите им резове изпълниха помещението.

Морган се хвърли напред, но една здрава ръка се уви около раменете ѝ.

— Спокойно, cher — провлече мъж с каджунски акцент, какъвто бе чула веднъж по време на Марди Гра в Ню Орлиънс. — Не се намесвай между вълци. Ако Майк си търси предизвикателство, тогава Джейс ще му даде да се разбере...

Докато тя гледаше, другите вълци кръжаха и виеха. Джейс се заби в белия вълк.

Още кръв. Носът ѝ трепна при миризмата.

Не знаеха ли, че не трябва да изпълват помещението с кръв, когато има вампир наоколо?

Зъбите ѝ започнаха да горят, докато се удължаваха в устата ѝ. За какво беше това? Заради прясната вълча кръв? Наистина ли е толкова силна, колкото бе казал Съвета?

Джейс се устреми към гърлото на белия вълк. Мощните му челюсти уловиха плътта, стиснаха...

Майк се отпусна под него, борбата приключи. Той се предаде.

Подчини се.

Джейс отметна глава назад. Воят му изпълни бара.

Тогава черният вълк се обърна и се втренчи в нея. Зъбите му бяха целите в кръв. Очите му гледаха диво.

*Какво направих?*

Съвета грешеше. Нямаше начин някога да бъде в състояние да го контролира. Вълците се щураха наоколо — някои в човешки вид,

други в животински — пълен хаос.

Джейс се трансформираше, приближавайки се към нея. Козината изчезна. Костите се разместиха. Когато посегна към нея, вече беше човек.

Въпреки че погледът му все още бе див — поглед на вълк. Приблужи, хвана ръката ѝ и каза:

— Моя!

И тя разбра, че вече е твърде късно да бяга.

\* \* \*

Когато Майк хукна от бара, воят на Джейс още кънтеше в ушите му. Копеле! Мразеше този задник от години, а сега Джейс се обвързваше с вампир!

Още една причина да мрази Алфата.

Майк започна да се променя, трансформира се, за да се излекува. Джейс го бе порязал твърде дълбоко. Дори и сега кръвта течеше по шията му.

— Колко сладко...

Шепотът накара Майк да забави крачка. Погледът му се плъзна към тъмните сенки. Редица от порутени сгради стърчеше вляво. Безлюдно. Запуснато.

Ноздрите му се разшириха и той подуши... кръвопиец.

Майк бързо сложи ръка върху гърлото си и заотстъпва назад. Обикновено не би хукнал да бяга от вамп, но... но тази вечер вече се беше бил и беше изгубил.

— Стой далеч от мен! — извика той.

Във въздуха се понесе смях.

— Не! — Сега гласът се чуваше по-близо. — Видях те... Аз наблюдавах всичко.

Майк се извърна и се оказа лице в лице с вампира. Висок, блед, също като жената, но мускулест.

И зъбите му се бяха удължили.

— Искаше да убиеш женската, нали така?

Беше го загазил. Той трябваше да знае, че кучката не би дошла сама.

— Не. — Би могъл да бъде честен тук. Може би това щеше да му помогне. — Искях да убия него.

Още смях, а след това вампирът го повали. Майк дори нямаше възможността да изкрещи.

\* \* \*

— Това ли е... въъ... твоето място? — Морган крачеше пред камината. — Не е точно онова, което очаквах.

Джейс с мъка откъсна поглед от задника ѝ. Пренапрежението от промяната още владееше тялото му. Не, не само от промяната. И от нея.

Сега познаваше нейния вкус. Познаваше усещането за тялото ѝ. Познаваше звука от удоволствието върху устните ѝ. Но искаше повече.

— А ти какво очакваше? — Гласът му беше груб. Винаги е бил. Като шкурка. Докато нейният звучеше като коприна.

Морган спря да крачи. Стрелна го с поглед изпод полупритворените си клепачи.

— Клетка? — подхвърли той.

Малките ѝ челюсти се напрегнаха.

— Предполагам, че ти нито веднъж не си се запитал дали спя в ковчег?

Той се засмя.

— Не, принцесо, аз знам много добре. — Тя трябваше да стои далеч от слънчева светлина, защото светлината я правеше слаба, почти като човек. А не, защото кожата ѝ щеше да изгори.

Това бе просто холивудски мит.

— И аз също знам много добре. — Гласът ѝ бе много по-нежен отколкото преди. Тя се обърна и погледна към тежките лавици, които покриваха стените. — Но все пак очаквах снимки на разголени момичета и поне един голям телевизионен екран.

Е, всички тези неща ги имаше, но в другия край на къщата.

Тогава Джейс свали тениската си.

Погледът ѝ веднага залепна за гърдите му. Ръката ѝ се вдигна и потърка извивката на рамото ѝ, мястото, където я бе вкусил преди по-малко от час. Много скоро щеше да опита много повече от нея.

Проклетата принцеса! Беше искал точно нея, защото — Да, по дяволите! — знаеше за силата, която притежава кръвта ѝ. Ако имаше достатъчно от тази вампирска кръв, щеше да бъде почти непобедим.

Искаше тази сила. Нуждаеше се от нея, щом трябваше да спре демоните. Но имаше и... повече.

Желаеше я. От много, много дълго време. Жената дори не предполагаше колко дълго я бе наблюдавал.

— Спомням си първия път, когато те видях. — Не искаше да каже това, но думите се изплъзнаха сами от устата му. Колко нощи неговата вампирска принцеса го преследваше в сънищата?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— К-какво?

Ето пак. Това леко заекване. Нерешителност, която не бе очаквал от нея. Мислеше си, че е станала по-силна през годините. Може би не беше.

Или, може би, просто си играеше с него. Времето щеше да покаже.

— Ти спря да старееш преди десет години.

Тя леко наклони глава на една страна.

Прясно месо или поне така щеше да я нарече глутницата. Но Джейс мислеше за нея, като за...

Моя.

— Ние никога не сме се срещали. — Сега гласът ѝ не бе толкова нерешителен, но пръстите ѝ продължаваха да разтриват белега, който бе оставил върху плътта ѝ.

— Не, не сме, но аз те наблюдавах. — Преди да поеме глутницата, задължението му беше да наблюдава вампирите. За да научи всеки техен ход и да докладва на своя Алфа. Беше наблюдавал и бе видял русата красавица, отправила поглед към слънцето, със сълзи в очите. Нейният двадесет и пети рожден ден. Денят, в който бе претърпяла окончателната промяна.

Лейтън, бившият Алфа, искаше чистокръвните да се отстранят. Нейното унищожение щеше да бъде като послание към вампирите — ние властваме над този град, време е да ни се подчинявате. Но Джейс бе видял погледа ѝ, отправен към слънцето, и вместо да я нарани, бе разкъсал своя Алфа.

Вълците не можеха да разпознаят половинките си от пръв поглед. Най-малкото, не би трябвало да ги разпознаят.

Моя.

— Джейс?

Хареса му начинът, по който произнесе името му, въпреки че би предпочел да я чуе как крещи от удоволствие, а не да шепти толкова тихо. По-късно.

— Не отговори на въпроса ми — каза тя и вдигна упорито брадичка.

Можеше да сложи картите на масата. В тази дяволска сделка, те се имаха само един друг. Ако не можеше да ѝ се довери... *тогава, може би, аз ще бъда този, който ще я убие един ден.*

— Преди няколко години бях твое куче пазач. — Използва умишлено този унизителен термин. Между веждите ѝ се появи лека бръчка. — В продължение на седем месеца те наблюдавах. Ден и нощ. — Беше я виждал да пие първата си кръв — и как минути по-късно я избълва обратно.

Тя не искаше да бъде чудовище, но Съдбата имаше съвсем други планове за нея. И за него.

Сънливите очи на Морган се разшириха.

— Кога?

— Точно преди Промяната. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Точно преди...

— Точно преди да поемеш глутницата — довърши тя и свали ръка от рамото си.

Сега той бе изненаданият.

— Проучила си ме, нали?

— Да. — Категорично. — Знам всичко за теб. Животите, които си отнел. Вампирите, които си обезглавил.

Защото някога това беше неговата работа. Да наблюдава. Да ловува. Да убива.

Докато вампирката не заплака с кървави сълзи по залез-слънце.

Не че бе станал „Господин добро момче“ онази нощ. Просто не я бе убил.

— Знаеш и въпреки това си готова да се чукаш с мен.

Морган продължи упорито да вири брадичка, дори когато ръцете ѝ се свиха в юмруци край тялото.

— Ние не трябва да... да се чукаме, за да се осъществи свързването. Ти пи от мен, сега аз трябва да пия от теб.

Джейс бавно поклати глава и се запъти към нея.

— Мислиш си, че можеш да пиеш от мен и да не искаш секс? — Той разбираше вампирите толкова добре. Причината повечето от тях да спрат да пият от живи източници бе, защото след като вкусеха кръв — ах, прясна, от вената — кръвожадността, по принцип, ги завладяваше.

Погледът ѝ задържа неговия.

— Мога да се контролирам.

Интересно. Ноздрите му се разшириха. Тя можеше да се контролира, но беше възбудена. От представата, че ще пие от неговата кръв? Или просто от него?

Беше притеснен, че една жена-вампир го отблъскваше. Нормално, те се целеха на високо.

А не в животно, което виеше срещу луната. Но тази принцеса, неговата принцеса, беше нещо по-различно. Знаеше го от години. Само трябваше да изчака да му дойде времето, да изчака нея.

— Ти може и да се контролираш — допусна той. — Но ние, вълците, не сме известни точно с това.

— Не. — Отново тази честност.

Значи и той щеше да постъпи по същия начин.

— А аз искам да те чукам от десет години.

Устните ѝ се разтвориха и малките ѝ зъби блеснаха.

— Ти... какво?

Защо намираше зъбите ѝ за толкова секси?

— Не ме интересува дали ще пиеш от мен, задоволявайки своята кръвожадност. Не ме интересува колко грубо ще го направиш. — Не се притесняваше от няколко синини и драскотини, когато знаеше какво удоволствие го чака. — Мога да се справя с всичко, което ми предложиш — каза той, като погали ръката ѝ. Такава гладка, мека кожа.

— Не бъди толкова сигурен, вълко.

Но той беше.

— Тогава, защо го правиш? — Ръката му умишлено бръсна отстрани гърдите ѝ. *Искаш да опиташ.* — Защо се оставяш на вълците?

— За да спася моите хора. — Тя стисна устни. — Това не е ли достатъчно?

Не.

Тя затвори очи, и без да ги отваря, каза:

— И ти го правиш поради същата причина, нали? Пренасяш се в жертва — чифтосваш се с кръвопиец — за да спасиш своята глутница.

Джейс не отговори, но започна да я съблича.

— К-какво си...

Силното ѝ заекване почти го накара да се усмихне. И щеше да го направи, ако не бе толкова гладен за нея. Вече дори не можеше да диша, без да я вкуси.

— Време е да приключим с това. — Бяха направили публичния ритуал, сега трябваше да се свържат. Джейс усещаше как нова мощ изпълва тялото му. Беше пил от нея само веднъж, и промяната вече настъпваше. Скоро щеше да бъде безкрайно по-силен и бърз. За да спрат демоните, той трябваше да стане повече от това. Както и тя.

Но първо, трябваше да правят секс.

Ръцете ѝ го прегърнаха, приласкаха го.

Той погледна надолу към телата им. Тя изглеждаше толкова крехка, но не беше. Дори никак. Тогава, защо, по дяволите, изпитваше нужда да бъде нежен с нея?

— Не се притеснявай — каза той. — Няма да те нараня.

Дългите ѝ мигли се вдигнаха и тя го погледна. Златистото в очите ѝ изглеждаше още по-ярко.

— О, вълко... — Тя въздъхна, след това устните ѝ се извиха в усмивка, която го удари право в корема. — Ти си този, който трябва да се притеснява, че ще бъде наранен. — Тогава ръцете ѝ опряха в гърдите му и го бутнаха назад.

И той разбра — Морган беше много силна. Вълкът вътре в него изръмжа.

Зъбите ѝ се бяха удължили и Джейс знаеше какво ще му каже жената, дори още преди да е отворила устата си.

— Сега е мой ред да хапя.

## ГЛАВА 3

Влязоха в спалнята. Морган хвърли бърз поглед върху тежките мебели, плътните завеси и...

Копринени чаршафи?! Черни копринени чаршафи?!

Вълкът я изненада отново.

Тя се втрени в него, омаята на нуждата изпълваше тялото ѝ. Искаше кръвта му. Имаше нужда. Желаше го. Жаждата за него не беше неочаквана. Мъжът бе възбуждащо секси. Джейс беше гол. Гърдите му бяха мощни, с релефни мускули. Тялото му беше перфектно. Толкова силно. Така тъмно. Толкова...

Много възбудено.

Членът му се протягаше към нея, тежък и дебел, и нямаше никакво съмнение, че и той я иска.

Нямаше да пие само кръв от него.

Тя прокара език по ръба на зъбите си.

— Трябва да си призная...

Погледът му помръкна.

— ... Във... нямам много опит в това. — Повечето вампири, които познаваше, наистина нямаха.

Той не помръдна. Но каза:

— Глупости.

*Трябва да е от ботушите*, помисли си тя. Те просто крещяха: *чукай ме*.

— Желанието за кръв и физическата страст... те могат да се смесят прекалено силно. Ние не, във..., не пием от източници.

Не би трябвало, да, но правилата се променяха.

— Знам.

Чувстваше се като плячка. Задната част на коленете ѝ се удариха в леглото.

— Така че аз няма да пия и... и...

*Мамка му!*

— С мен ще го направиш.



Ръцете му потънаха в косата ѝ и извиха главата ѝ назад. Устните му плениха нейните в целувка, която открадна дъха ѝ. Кръвта ѝ кипна. Вълкът знаеше как да целува. О, по дяволите, много добре знаеше. Езикът му се пхна в устата ѝ и Морган усети как ръцете ѝ се протягат и се увиват около раменете му.

Целувката не трябваше да разпалва пожар в тялото ѝ, но го направи. Блузата и сутиена ѝ отдавна ги нямаше. Ръцете му се спуснаха надолу и избутаха полата ѝ. Дрехата се плъзна по ботушите ѝ и падна на пода. Пръстите му уловиха бикините ѝ и до ушите ѝ достигна звук от разкъсване на плат.

Морган се отдръпна. *Какво правя?*

Блестящите му очи се взираха в нея.

Бедрата ѝ се удариха в матрака и тя падна върху леглото. Очакваше да ѝ се нахвърли, буквално. Вместо това, вълкът хвана единият ѝ крак и го повдигна, след това бавно, сантиметър по сантиметър, свали кожения ѝ ботуш.

Пръстите му разтриха плътта. Погалиха прасеца. Плъзнаха се по бедрото.

Ръката му се отдръпна и той посегна към другия ботуш.

Тя не можеше да откъсне поглед от мъжа. Тъмна коса. Златиста плът.

Другият ботуш падна на пода и дланта му погали кожата ѝ. Раздалечи бедрата ѝ.

— Толкова красива...

Беше мокра за него.

Морган искаше кръвта му толкова силно, че се разтрепери, но още повече искаше горещото му твърдо тяло върху себе си. В себе си.

Той облиза устни.

— Кой ще вкуси пръв?

По дяволите. Не трябваше да прави секс с него. Съвета бе категоричен по този въпрос. Да пие от него, да, да вземе от силата му, да му даде нейната, но секс?

Забранено!

Но Съвета не беше тук и за първи път Морган щеше да изпита удоволствието като другите жени.

— Аз — каза тя и посегна към него.

Усмивката му покори сърцето ѝ, но за да му покаже, че не е като смъртните жени, които той вероятно познаваше отпреди, Морган се изви и го блъсна, принуждавайки го да легне по гръб на леглото. След това се качи върху него, разтвори и намести краката си така, че възбуденият му пенис докосна нейната женственост.

Повече, моля.

Ноктите ѝ одраскаха гърдите му. Но не достатъчно, за да разкъсат кожата. Нямаше смисъл от пилеене на кръв. Малките му зърна се стегнаха от докосването ѝ. Тя се наведе и близна с език лявото. Тялото му се изви под нея, главата на пениса му се притисна към сърцевината ѝ. Морган вдигна поглед.

— Още не.

Тя ли се задъхваше? Този изпълнен с копнеж глас нейният ли беше?

Ръцете му бяха на кръста ѝ, стискаха я здраво. Толкова много мощ.

Тя бе имала шепа любовници — всичките човеци. Бяха я накарали да се чувства топла и жива, но Джейс беше съвсем различен от всички тях, взети заедно.

Той беше не просто топъл. Той беше пещ. Горещината от неговото тяло стопляше всяка частичка от нея.

— Не си играй твърде дълго — предупреди я вълкът.

Предупреждение, което пренебрегна. Никога не бе играла. Защо да не опита сега?

Проправи пътечка от целувки нагоре по тялото му. Знаеше, че трябва да се чувства нерешителна, нервна, и малко преди това беше. Но сега, просто изпитваше необходимост.

Облиза шията му и усети дивото туптене на пулса му под устните си. Ухапването на вампир не беше като на вълк. Нямаше болка, никога нямаше, не, освен ако вампирът не решише да играе грубо.

Без болка и когато всичко е направено правилно... идваше удоволствието.

Искаше да направи всичко правилно за него.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ. Толкова големи, с груби пръсти, а такова нежно докосване. Обвиха гърдите ѝ и от гърлото ѝ се изтръгна стон. Неговото име.

Зърната ѝ бяха твърди и напрегнати и когато пръстите му стиснаха жадните за ласка върхове, тя затвори очи.

Зъбите ѝ се притиснаха в кожата му.

Бедрата ѝ се наместиха, разтвориха се още по-широко за него. Не можеше да си спомни да е била така възбудена за някой друг.

Не заради дълга. Не заради вампирското гнездо.

Точно в този момент, това беше само заради един мъж и една жена.

— Вземи ме в себе си — прошепна той, като тласна пениса си нагоре между краката ѝ. Тялото ѝ се съпротивляваше, защото вълкът беше толкова голям. Главата на члена му я разтегна, но това не ѝ причини болка. Беше хубаво, толкова хубаво.

Тя натисна надолу, макар че бедрата му се вдигнаха рязко нагоре — проникването беше трудно, мъчително. Морган го пое в себе си и зъбите ѝ потънаха дълбоко в шията му. Кръвта му потече по езика ѝ — беше толкова пристрастяваща, колкото и целувката му. Тя пиеше от него, пиеше...

Джейс изръмжа и стаята се завъртя. Не, той се извъртя и я прикова под себе си, без да вади дебелия си пенис дори и за миг от тялото ѝ. И тя не отдели зъби от плътта му.

Не, не, тя искаше повече от кръвта му.

Повече от Джейс. Повече.

В съзнанието ѝ се втурнаха образи. Хиляди кадри, като снимки, понесени от бурни ветрове.

Те я нападнаха, превзеха съзнанието ѝ — спомените му станаха нейни. Свързване.

Взе повече от кръвта му. Облиза шията му.

Той се заби дълбоко. Силно. Пръстите му се мушнаха между краката ѝ. Намериха центъра на нейното желание. Погалиха я.

Образите изчезнаха. Единственото, което остана... беше Джейс.

Устата ѝ освободи гърлото му. Облиза устните си. Втрени се в него. Челюстите му бяха стиснати здраво. Очите му блесяха толкова ярко, че почти изпита болка, докато се взираше в тях. Беше очевидно, че чака тя да вдигне глава и да го погледне.

— Сега ще свършим — обеща той и тласна дълбоко в нея.

Краката ѝ се обвиха около кръста му. Ноктите ѝ се забиха в ръцете му. Тя се изви срещу него, притисна се толкова силно, колкото

можеше.

Той се заби вътре, изпълни я, всеки сантиметър се разпъна и се изпълни, а тя обичаше това.

Той се оттегли, изплъзна се почти целия от алчната ѝ женственост, само за да се потопи обратно в нея. Отново.

И отново.

Таблата се блъсна в стената. Летвите на леглото поддадоха със скърцане и матракът падна на пода.

Той продължи да тласка. Тя се държеше здраво за него. Желаете повече кръв. Искате повече от него. От удоволствието женствеността ѝ се стегна около ствола му. Кулминацията я връхлетя, толкова силно, толкова интимно, толкова...

Ухапа го в момента на екстаза.

Той избухна в нея — топли струи сперма, които я напълниха.

Вълкът я държеше здраво. Така здраво, че тя се запита дали някога ще я пусне. Тогава разбра, че ръцете ѝ са стегнати около раменете му. Ноктите ѝ бяха дълбоко забити в кожата му.

И тя държеше Джейс също толкова здраво...

Защото не искаше да го пусне.

\* \* \*

Морган сънуваше живота на Джейс. Образите препускаха през съзнанието ѝ един след друг.

Младият Джейс, трябва да бе на тринайсет, тича през гората.

Падане. Разместване. Викове.

Промяна.

Вече пораснал, влиза във вампирски бар. Когато двама вампири скачат върху него, той замахва с ноктите си.

Кръв покрива пода.

Има още кръв. Все повече и повече. Той ловува. Убива. Едно перфектно оръжие.

Има жени. Те минават като вихрушка. Легла. Секс.

Джейс. Продължава да расте. Съзрява.

Силен, смъртоносен.

Без достатъчно смях в живота си. Само смърт и насилие.

Тогава...

Аз.

Морган видя в спомените му себе си; в дните, за които самата тя вече едва си спомняше. Застанала на слънце, когато за последен път се чувстваше нормално. Човек. Той я наблюдаваше. Гледаше я как плаче. Не с човешки сълзи, защото беше на границата.

Сълзи от кръв. Знак, че промяната ѝ настъпва.

„Убийте кучката! Покажете им, че нито един вампир не може да ни се изплъзне!“ — Образът на бившия Алфа на глутницата се появи в съзнанието ѝ. — „Свърши работата! Изтръгни ѝ гръкляна!“

Джейс крачи към нея. Тя стои на балкона, загледана в нощта. Ноктите му са се удължили.

Тогава тя поглежда надолу — към него.

Сега нямаше сълзи.

Джейс се обръща.

Силата на кръвта не го спира. Връща се обратно при Алфата. „Не можеш да ме убиеш, момче, дори не знаеш колко съм силен...“

Ноктите на Джейс се обагрят с кръвта на Алфата.

Морган опита да блокира спомените. Дойде ѝ твърде много. Не искаше да вижда нищо повече. Никаква смърт повече. Това беше всичко, което той знаеше.

И все пак не я уби.

Тъй като образите продължиха да прииждат в съзнанието ѝ, тя осъзна, че Джейс я бе посетил отново.

И отново.

Тя не знаеше, но той е бил там толкова много пъти. Не за да я убие.

За да я пази.

\* \* \*

Джейс наблюдаваше Морган, докато спеше и се чудеше какви ли спомени вижда в съня си. Знаеше какво следва ухапването. Една от причините вампирите да престанат да пият директно от хората беше тази, че не можеха да устоят на свръхнатоварването на съзнанието. Когато пиеха от жив източник, виждаха спомените на жертвата.

Какво виждаше вампирката?

Наведе се над нея и избърса кървавите сълзи, които се стичаха от очите ѝ.

Винаги бе мразил нейните сълзи.

*Сега виждаш мен, нали?* Купчината от мъртъвци в краката му растеше през годините. Той имаше един талант — да убива. Един талант, който щеше да им помогне в битката с демоните, когато настъпеше време. Но... Какво щеше да мисли Морган за него, когато се събуди?

„Аз не съм шибано чудовище!“ Лъжец, лъжец... кой щеше да знае по-добре от нея? Повече никога нямаше да може да скрие нещо. Сега тя щеше да знае всичко и да разбере за манията, която носеше в себе си. Манията за нея.

Стана от леглото. Не искаше да поглежда в очите ѝ и да вижда там своите спомени.

Още не.

Обърна се и излезе от стаята. Забърза по коридора и отвори външната врата. Следобедното слънце го удари — ярко и горещо — такова, каквото бе винаги в Маями. От близкото блато се чуваше монотонното жужене на насекомите.

Когато скочи надолу по стълбите, неговият заместник, Луис, се оттласна от пикапа си.

Джейс беше чул, когато другият вълк пристигна. И затова побърза да излезе.

— Имаме проблеми — каза Луис с каджунския си акцент, който заваляше леко думите. — Никой не е открил никакви следи от Майк. Нищо, освен кръвта му в една алея.

Веждите на Джейс рязко отскочиха нагоре.

— Намерете този задник и се убедете, че спи някъде, че...

— Тази алея вонеше на вамп, Алфа. — Луис поклати глава. — Не като на твоята красива малка вампирка. Не миришеше на секс, кръв и цветя...

Джейс стисна силно зъби. Но, по дяволите, да, тя миришеше точно така.

— По-скоро вонеше на омраза, смърт и... сяра.

— Сяра? Искаш да кажеш, че там е имало и демони?

Луис сви рамене.

— Казвам само, че имаме липсващ вълк. И кръв, и вампири там, където съм дяволски сигурен, че не трябва да бъдат.

На вълча територия.

Луис хвърли поглед към къщата. Чакълът под краката му изхрущя.

— Ти даде ли на шер кръвта си?

— Бях длъжен. — Това беше част от сделката. Вампирите искаха да увеличат мощта си като вземат от вълчата кръв. — Дадох ѝ от моята и взех от нейната. — Джейс погледна надолу към ръцете си. Само при мисълта за това, ноктите му се подадоха. — Стана точно така, както си мислихме. Кръвта ѝ в мен... — Все още не можеше да повярва на прилива на сила. — Вече чувствам силата.

— Ще получиш ли още?

— Получих толкова, колкото мога да взема. — Погледът му задържа този на другия вълк.

Луис кимна.

— Ще бъде ли достатъчно?

— Трябва да...

Светът експлодира. Взривът изхвърли Джейс във въздуха и той се стовари върху предницата на пикапа на Луис.

Бяха му необходими три секунди, за да осъзнае, че всъщност не светът се бе взривил. Не, гигантското кълбо от пламъци бе излязло от дома му.

*Морган!*

Огънят яростно се стрелна към небето, пламъците се извиха като подети от вихрушка.

От брадата на Луис капеше кръв.

— Какво, по дяволите, е...

Джейс се втурна към къщата.

— Джейс! Не! — Стъпките на Луис затропаха тежко след него.

Джейс се затича по-бързо. Морган беше в къщата. Кожата на вампира не можеше да издържа на огън.

Тя щеше да умре...

Той хвана дръжката на вратата и я бутна. Вратата рухна под ръката му.

— Морган! — изрева името ѝ и се втурна напред.

Но се спъна в нея. Морган лежеше на пода, с ръка протегната към вратата. Протегната към него.

Той я хвана и я вдигна на ръце. Пламъците пращяха и лумтяха около него, ближеха кожата му. Но той не обърна внимание на изгарянето. Главата на Морган се отпусна на гърдите му, но очите ѝ не се отвориха.

Джейс я прегърна здраво и скочи обратно през рухналата врата. Зад него се стелеше дим.

Тя сякаш едва дишаше. Цялата бе покрита с пепел и сажди, но Джейс успя да види отвратителните червени мехури, набраздили перфектната ѝ кожа.

Изгорена. И вината беше негова.

Не, никога повече.

Зад него се пръсна прозорец и Джейс приведе рамене, изви тялото си, за да я защити. Стъклото излетя във въздуха и парчета от него се забиха в плътта му. Яростта му растеше с всяка стъпка, която го отдалечаваше от този ад. Не разхлаби прегръдката си около Морган, докато не се скри зад пикапа на Луис. После внимателно я сложи на земята. Очите ѝ продължаваха да са затворени.

— О, по дяволите — повлече Луис. — Тя не е... — Гласът му беше дрезгав. — Сег жива ли е или не?

Джейс сложи ръка върху сърцето ѝ, но не го усети да бие.



## ГЛАВА 4

В устата ѝ течеше кръв — топла и гъста — и тя пиеше жадно. Кръвта донесе спомени. Неговите спомени. Този път не на смърт и ад, а на диво препускане през гората. Тръпката от преследването.

Аз съм на лов.

Очите на Морган се отвориха. Зачуди се защо я боли. Всяка част от тялото я болеше, и гореше, и...

О, да, тя изгаряше, защото беше в пламъци.

Джейс дръпна ръката си от устата ѝ.

— Никога повече не ми причинявай това, разбра ли?

Тя беше на земята. Не, не на земята, седеше в скута на Джейс. Неговата кръв течеше във вените ѝ, изцеляваше я дори на слънчева светлина. Вече не беше гола. Защото трябва да бе преминала през този пожар гола. Събуди се в стаята, само защото огънят ближеше кожата ѝ. И се хвърли през пламъците, крещейки неговото име.

Сега бе облечена в ризата му. Миришеше на дим и на него. Зъбите ѝ все още бяха удължени и тя беше бясна.

Като светкавица, Морган се извъртя и прикова Джейс към земята.

— Какво направи?

Устните му се извиха в крива усмивка.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре.

Точно в момента, тя се чувстваше по-скоро като изгорял боклук.

— Ти се опита да ме убиеш! — Копелето я бе оставило в пламъците.

Думите ѝ веднага изтриха усмивката от лицето му.

— По дяволите, не съм!

*Но той не беше там!*

— Ти ме остави, когато знаеше, че съм слаба. — Ръцете ѝ се впиха в китките му.

Морган беше наясно, че другият вълк-шифтър обикаля предпазливо наоколо. *Умен вълк.* Той няма да дойде твърде близо, все

още не.

— Ти ме подпали!

Съвета беше прав. Не трябваше да се доверява на Алфата.

Не бе минал и ден, откакто бяха женени, а той се опитваше да я убие. Зъбите ѝ изтракаха, когато погледна надолу към него. Всъщност, бе започнала да се доверява на вълка. Колко беше глупава!

— Аз те спасих! — изстреля думите той, но не започна да се бори с нея. Просто я гледаше, очите му бяха твърде ярки... кървави. Порязвания и мехури покриваха кожата му. Мехури, сякаш е бил в огъня.

Главата ѝ рязко се вдигна. Грозен зелен пикап блокираше погледа ѝ към къщата, но тя чуваше прашенето на пламъците и миризмата на дим изгаряше носа ѝ.

— Аз бях тук, с Луис, когато избухна пожарът. — Гласът на Джейс бе изпълнен с тиха ярост. — Тогава се втурнах вътре, заради теб.

Беше влязъл вътре заради нея?

— Мислех, че си мъртва. — Толкова много гняв имаше в думите му. — Затова те накарах да пиеш. Знаех, че кръвта ми може да ти помогне да се излекуваш.

*Не мъртва. Но съвсем близо до това.*

Морган се втренчи в него. Бедрата ѝ обгръщаха хълбоците му, точно както предната нощ. Спомените бяха тук, между двамата.

— Хмм, неприятно ми е да прекъсна тази толкова мила сцена... — промърмори другият вълк, прокарвайки ръка по лицето си. — ... но мисля, че имаме наистина сериозен проблем. — Напрежението бе стегнало чертите на слабото му, красиво лице.

Морган бавно се изправи. Коленете ѝ трепереха, но тя се насили да остане на крака. Един бърз поглед показва, че мехурите по ръцете ѝ бяха почти изчезнали.

*Такава силна кръв.*

Джейс също се изправи и се извиси над нея. Погледна към къщата си и един мускул заигра на челюстта му.

— Някой задник ще плати за това. — После се обърна към русокосия вълк и каза: — Луис, събери глутницата! — И изчезна. Хукна обратно към пожара.

*Не, наистина, само... не.*

Морган скочи след него.

— Джейс, спри!

— Спокойно. — Другият мъж — Луис — обви ръце около нея. Тя го удари с глава и продължи след Джейс. Но Джейс не се втурна обратно в пламъците. Той изтича до къщата. Наведе се към огъня. Подуши...

Тази миризма.

Той се обърна и се втренчи в нея. Лицето му изглеждаше пусто.

— Има ли нещо, което трябва да ми кажеш, принцесо? — прошепна нежно, а в гласа му се прокрадваше заплаха.

Огънят бушуваше зад гърба му. Къщата се намираще на края на поляната. Нямаше съседи, които да видят пожара и да се обадят на 911.

Гърдите му бяха голи. Очите му блестяха. Беше толкова секси.

Джейс скъси разстоянието между тях, хвана ръката й.

— Сега е времето. Ако си премълчала нещо, кажи ми.

*Премълчала?! Морган поклати глава.*

Устните му се стегнаха.

— Така да бъде.

*Какво?*

Главата й пулсираше. Слънцето беше твърде ярко. Пламъците твърде горещи и дори и с кръвта на Джейс, беше слаба.

Почти отново човек.

Преди да успее да каже нещо, Джейс я грабна. Направи го с едно от своите характерни светкавични движения. Светът се завъртя и тя се озова метната през рамото му.

— Джейс!

Той не обърна внимание на виковете й и тръгна към пикапа.

Луис вече беше вътре. Морган плесна Джейс по прекрасния му задник, но той не спря да върви. Дори и за секунда.

— Какво правиш? — Мъкнеше я като...

Той отвори рязко вратата откъм страната на пътника и я хвърли в пикапа.

— Играта току-що се промени.

Косата й падна върху очите. Морган я избута назад и се намръщи.

— Това не е игра.

— Не.

Моторът на автомобила изръмжа и заработи.

— Знаеш ли чий мирис улових около къщата?

Луис извади телефона си и бързо набра някакъв номер.

Морган облиза устни.

— На демони. — Това имаше смисъл. Ако са узнали, че е обединила силите си с Джейс, бе естествено да тръгнат след нея. Просто не бе очаквала нападението толкова скоро.

— Има пожар на Мурлайн Роуд — каза Луис в своя телефон. — Изпратете пожарните.

— Не на демони. — Джейс погледна със съжаление назад към горящата си къща. — Не и този път. — Погледът му се насочи към нея. — Ти беше почти изгорена жива от собствения си вид. Били са вампири — вонята им е навсякъде около къщата. Те са взривили шибаното място, заедно с теб вътре в него.

\* \* \*

Когато един вълк щурмува вампирска крепост, той го прави дяволски добре. Луис подкара пикапа направо през луксозната електронна порта на вампирското укрепление.

— Не прави това! — нареди Морган на Джейс, хващайки го за ръката. — Това е грешка! Те никога не биха ме нападнали!

Да, но го бяха направили. И щяха да си платят.

Другите вълци от глутницата прииждаха след тях. Атаката при дневна светлина им даваше предимство и Джейс беше повече от готов да скрита няколко вампирски задника.

Той изскочи от колата и едва се сдържа да не завие от ярост. Тя изглеждаше почти умряла. О, да, на вампирите им предстоеше да си платят. Морган скочи непосредствено след него. Кучетата лаеха, ръмжаха. Вампирите щяха да накарат доберманите да атакуват.

Джейс извърна глава и изръмжа на най-близкото куче:

— Хайде, ухапи ме! — предизвика го той.

— Няма да го направи — заяви Морган, гласът ѝ бе тих, едва доловим, защото всеки момент щеше да изгуби съзнание. — Но, ако не се оттеглите, аз ще го направя.

След това неговата вампирка застана между него и входа на вампирската дупка.

Не, не дупка. Това беше имение за милиони долари. Когато вампирите правеха нещо, те го правеха със стил.

— Заставаш на грешната страна — каза Джейс, а глутницата се подреди зад него.

Тя поклати глава. От вътрешността на огромната луксозна къща се дочу тихото ехо на алармата. Вампирите идваха...

— Те не са направили това.

— Тяхната миризма беше навсякъде.

Вратата се отвори зад гърба ѝ. Джейс бе очаквал човешка охрана. Вместо това, в рамката на вратата застанаха вампири. Трима мъже. Вечно млади. Бледи като Морган, но с широки рамене и яки челюсти. И очи, които горяха от гняв.

— Какво означава всичко това, Морганна? — попита единият мъж със староанглийски акцент.

— Имаме проблем — отвърна тя, без да се обръща към него. — Той мисли, че ти си се опитал да ме убиеш днес.

Никакъв отговор.

Морган примигна и този път погледна през рамо.

— Кажи му, че не е вярно Девън — настоя тя. — Кажи му, че не си го направил...

— Опитайте се да я изпепелите, докато тя беше в леглото ми — завърши Джейс, ноктите му започваха да се удължават. Би било толкова лесно да убие това копеле. Един удар с ноктите и главата на вампира щеше да тупне на земята.

— Ние просто... тествахме — каза Девън тихо, свивайки рамене. — Беше необходимо.

Морган се залюля на пети, след това се обърна и хвана копелето за гърлото.

— Повтори го още веднъж!

Девън пребледня.

— Ах, Морганна...

— Ти си ме тествал? С огън?

Той се опита да каже нещо, но от устните му не излезе нито звук.

— Тя започва да ми напомня на някого... — промърмори Луис, който стоеше до Джейс.

— Морган? — извика Джейс.

Хватката ѝ върху гърлото на вампира се затегна.

— Мисля, че той не може да говори — викна Луис, като вярваше, че по този начин може да помогне.

Захватът на Морган се отпусна леко.

Странно, но другите двама вампири изобщо не помръднаха, за да я спрат. Много умно от тяхна страна, защото ако я бяха докоснали, Джейс щеше да ги разкъса. Те просто стояха и чакаха. Наблюдаваха. Единият от тях дори гледаше свирепо Девън Шайър, шибания старейшина на Съвета.

Джейс бе попадал на Девън и преди. Почти го бе убил два пъти. Третият път щеше да му достави удоволствие.

— Ти пи от кръвта му. — Гласът на Девън прозвуча като накъсани хрипове. — Трябваше да видим... трябваше да се уверим, че това те е направило по-силна.

— И затова ме подпали?

Но Девън не отстъпи.

— Ако ще затваряш вратата към Ада, ще трябва да си в състояние да издържиш на високата температура, Морганна. Бяхме длъжни да тестваме кожата ти, да видим дали ще издържи на пламъците...

Тя го удари. Силен удар, който повали вампира.

— Изглежда, че силата ти се е увеличила, Морг — каза другият вампир, устните му потрепваха в лека усмивка.

*Майната им!*

— Убийте ги! — нареди Джейс.

Морган се завъртя, очите ѝ бяха широко отворени.

— К-какво?

Вълците вече престъпваха напред.

— Ела! — Джейс протегна ръка към нея. — Няма смисъл да наблюдаваш как ги разкъсват.

Тогава усмихваният се вампир се хвърли напред. Един висок кръвопиец, с бледозелени очи и скосен белег, който се виеше по брадичката му. Един, който не бе роден като вампир, иначе нямаше да носи този белег.

Блондинът допусна грешката да застане между Морган и Джейс.

— Ние не сме ваша плячка — изръмжа той.

Морган сложи ръка на рамото му.

— Пол...

Ярост изпълни цялото тяло на Джейс. Имаше нещо между тях, можеше да го види. Да го подуши. Кръвта на Морган в този вампир. Тя го бе преобразила.

*О, по дяволите, не!*

Ноктите се издължиха от върховете на пръстите му, както когато се готвеше да атакува. Около тях се изви вятър — горещ и силен.

*Я почакай малко, горещ!?*

Той погледна нагоре и видя съществата, които идваха. Летяха към тях.

Летящи шибаняци посред бял ден.

Демони!

— Те са тези, с които трябва да се бием! — изкрещя Девън, когато се изправи на крака. — А не помежду си!

И това го казваше задникът, който бе подпалил дома му?!

Но тогава Девън го изненада. Мъжът сграбчи Морган и я дръпна назад към вратата.

— Все още не си достатъчно силна. Не можем да им позволим да те хванат!

Сега задникът я защитаваше?!

Мъжете на Джейс се обърнаха към новата заплаха оголили зъби. Заплаха, която миришеше на сяра и смърт. Демоните приличаха на човеци, в по-голямата си част. Лицата им имаха човешки черти, телата им бяха като на мъже. И те имаха нокти, които излизаха от върховете на пръстите им, нокти, много по-остри, отколкото на вълците. Огромни и силни, демоните имаха очи, които пламтяха в червено като Ада, а кожата им бе деформирана и покрита с белези, които я прорязваха до самата им плът. Можеха да летят. Можеха да контролират огъня. И, през повечето дни, можеха да им сритат задниците. Но не и днес.

Погледът му срещна този на Морган. Вампир на слънчева светлина. Дори с кръвта му, колко силна може да бъде тя?

Той блъсна назад този, когото тя бе нарекла Пол.

— Вкарай я вътре!

Пол не помръдна.

— Ние ще се бием, няма да бягаме, ние...

Демоните стъпиха на земята и се хвърлиха напред. Вълците се обърнаха, спазвайки своя ред, без да атакуват, все още не.

Не и докато Джейс не кажеше.

— Аз съм този, който ще ви разкъса — обеща Джейс, — не те. Демоните... Сега вкарай Морган вътре!

— Джейс!

Той не се отзова на вика й. Сграбчи Луис, за да спре приятеля си, преди да е хукнал напред. Тежката метална врата се затвори след вампирите.

Демоните се усмихваха, показвайки зъби, остри като на вампири.

— Пази вратата! — нареди Джейс. — Никой и нищо да не приближава до нея!

Луис кимна.

— Да ги изпратим обратно в Ада — викна Джейс на мъжете си, когато костите му започнаха да се разместват. Промяната дори не болеше. Вече не. Всичко, за което можеше да мисли сега, бе битката. — На парчета!

Вълците нападнаха.

\* \* \*

— Те се бият заради нас. — Гласът на Девън трепереше.

— Изпълняват честно споразумението. — Морган крачеше неспокойно. Беше се преоблякла бързо, след като влезе в имението. Вече не носеше ризата на Джейс, а дънки, тениска и ботуши. Докато крачеше, звуците на битката сякаш изгаряха ушите й. Вой. Писъци. — Трябва да сме там.

Но Пол поклати глава.

— Демоните дойдоха при нас на дневна светлина. Знаели са, че ще бъдем слаби.

Слънцето щеше да залезе скоро, но не достатъчно скоро за тях.

— Но не са знаели, че с нас има вълци! — Девън звучеше самодоволно. — Копелетата могат да се бият и да се избиват един друг, а когато падне нощта, ние ще бъдем по-силни от всички тях.

Морган бе уморена от глупостите на старейшината на Съвета. Джейс я бе хранил два пъти. Сигурно бе твърде слаб от загубата на



кръв, а сега бе вън и се биеше, докато тя стоеше тук на безопасно място.

*Не!*

— Какво щеше да стане, ако бях умряла тази сутрин? — Никога нямаше да забрави събуждането си в онзи пожар. Мръсникът би трябвало да е заложил една от бомбите си. Знаеше, че през годините Девън е унищожил много врагове по този начин.

*И аз ли съм враг?*

— Това беше само един тест, Морганна. Просто...

Още вой на вълци и писъци на демони. Писъците звучаха като дращене на нокти по черна дъска.

— Ами ако бях умряла? Джейс трябваше да ме вади от огъня. А би могъл да ме остави там. Щях да изгоря.

Девън просто я гледаше с бездушните си сини очи.

— Тогава щяхме да знаем, че планът се е провалил.

Грандиозният план. За смесване кръвта на вампир и върколак. За създаването на достатъчно силно същество, което да затвори вратата към Ада, същество, което да бъде в състояние да оцелее в пламъците на Ада достатъчно дълго, за да се увери, че вратата ще остане затворена. Завинаги.

Един вампир не можеше да направи това сам. Огънят убиваше вампирите много лесно. Поне досега. Но днес огънят не я бе унищожил. Пожарът, който трябваше да я убие, бе причинил само мехури по кожата ѝ.

— Необходима ти е повече кръв от него — заяви Девън с кимване. — Още кръв и ще бъдеш достатъчно силна за тази работа.

Пол отиде до редицата шпионки, разположени по периметъра на помещението.

— Или той ще бъде.

Най-накрая Девън показва някаква емоция. Объркване.

— Какво?

Пол подсвирна.

— Този вълк направо разсича демоните. Поваля ги наред. Никога не съм виждал нещо подобно...

Морган го избута настрана и погледна през една от шпионките. Погледът ѝ намери вълка, вълк, който беше по-огромен, отколкото бе

снощи. Гигантският черен звяр се обърна и яркият поглед на Джейс се устреми към нея. Той се озъби.

Зъбите и ноктите му бяха покрити с кръв.

— Той не би трябвало да е толкова огромен — промърмори Девън. — Виждал съм го да се преобразява и преди, той не е... — Девън млъкна, хвана Морган за ръката и я дръпна към себе си. — Ти си му позволила да пие от теб?!

Рамото ѝ сякаш пламна, когато си спомни ухапването му.

— Знаеш обичаите за чифтосване при върколаците. Трябваше да пие от мен.

Но Девън поклати глава.

— Нямах представа, че... копелето знае това! — Ръцете му се увиха около раменете ѝ и той вдигна Морган във въздуха. — Не му давай повече кръв! — От устата му се разхвърчаха слюнки.

— Какво? Виж, знаеш, че не е нужно да се притесняваш за мен, няма да го превърна. Върколаците не могат да станат вампири.

Трансформирането на човек във вампир беше жестоко. Жертвата трябваше да е на крачка от смъртта, един миг от живота след нея. Вампирът трябваше да източи жертвата си и след това да я принуди да пие от кръвта му.

Само... върколаците никога не се трансформираха. Вампири се бяха опитвали да променят някои от тях, преди векове, но не се бе получило. Зверовете в тях бяха твърде силни, за да умрат. Затова не можеха да се превърнат.

Девън ѝ го бе казал. Той беше този, който бе „експериментирал“ с нещастните вълци в миналото.

Дали Джейс знаеше? Дали знаеше, че през вековете Девън бе хващал вълци и ги бе рязал на парчета, за да види колко болка можеха да понесат? За да разбере колко бързо ще се възстановят?

Опознай врага си. Това бе една от любимите фрази на Девън.

Идиот!

Бе управлявал вампирите в този район прекалено дълго. Но сега той не беше най-силният вамп в стаята.

Аз съм.

Девън изглежда дори не я забелязваше. Той продължи:

— Те не могат да станат като нас... — Погледът му бе зареян в миналото. — Шибани животни... трябва да са видели това... не мисля,

че... — Той се извърна и удари с юмрук в стената. — Те могат да станат по-силни.

Письците спряха, но воят — не. Той се усили. Стана див. Вълците бяха спечелили.

Бяха победили демоните.

— Ще дойдат още — каза Пол, и тя знаеше, че е прав. Прииждането на демони нямаше да спре, не и докато тази врата не бъде залостена.

Време беше порталът да се затвори. Ако хванат някой от демоните жив, биха могли да го принудят да им покаже входа към Ада.

— Не можеш, Морг. Ти не си достатъчно силна — каза Пол.

Ах, този Пол, той я познаваше твърде добре. Тя се обърна към него.

— Ще видим това.

Той потрепери, на лицето му се изписа тревога. Тя беше тази, която преди три години го бе превърнала във вампир. Той бе единственият човек, когото Морган бе преобразила. Понякога се чудеше дали той не съжaliaва, че не го бе оставила да умре?

— Не може да му позволиш да пие отново от теб! — продължи да крещи Девън, докато тя се отдалечаваше. — Морганна! Чуваш ли ме? Не можеш!

Тя го погледна през рамо.

— Самозабравяш се, Девън. Вече не можеш да ми нареждаш какво мога или не мога да правя. — Озъби се насреща му. — Аз повече не съм част от вампирското гнездо.

Той зяпна.

— Аз съм вълк!

*Така че набутай тази истина в гърлото си и се задави с нея!*

— Ти не разбираш. Ти не осъзнаваш — той ще стане по-силен!

Морган отвори рязко вратата и миризмата на ад я удари в носа.

— Той вече е.

*И е мой!*

Пристъпи в слънчевата светлина. Огромният черен вълк стоеше в средата на касапницата. Когато я видя да излиза от къщата, тялото му се напрегна.

Битката бе приключила. Хората му вече се връщаха към човешката си форма.

И неговата промяна бе започнала.

Точно тогава други два демона паднаха от небето зад него. Демони... толкова лукави. Така измамни. Бяха изчакали, докато той стане слаб. И вниманието му бе раздвоено. *Заради мен.*

— Не! — изкрещя Морган, когато те замахнаха към Джейс.

Ноктите им потънаха в гърба му.

Тя се спусна толкова бързо, колкото никога през живота си. Сграбчи единия от демоните и прекърши врата му. Без да се бави и частица от секундата, тя се обърна и за другото изчадие...

Но мъжете на Джейс вече го бяха разкъсали.

Тогава бързо се извърна. Джейс стоеше пред нея гол, едва се държеше на краката си, цялото му тяло бе обляно в кръв. Страхът стегна гърлото ѝ.

— Джейс?

Погледът му бе празен, явно изобщо не я виждаше. Тя сведе очи към гърдите му. Юмруците и ноктите на демона бяха минали право през него, отзад напред, и, о, не, моля...

Демонът бе прорязал сърцето му.

## ГЛАВА 5

Морган улови Джейс, преди да падне. От гърдите ѝ се изтръгна писък, докато го притискаше, колкото можеше по-плътено до себе си.

Много добре знаеше какво трябва да направи.

Бе спасила Пол по този начин. Той бе пребит, кървеше, умираше сам в една мръсна алея. Не беше в състояние да говори, защото в гърлото му бе забит нож. Устните му трепереха и той само успя да прошепне: „Помогни ми“.

И тя го бе направила. Беше дала на един непознат вечността.

Сега на всяка цена трябваше да спаси мъжа, когото бе взела за съпруг.

Много внимателно отпусна Джейс на земята. Глутницата се скупчи около тях, почти закривайки светлината. Луис стоеше точно до нея. Сграбчи китката му, преди той да успее да я спре. Ноктите му бяха все още бяха удължени и тя ги прокара по дължината на гърлото си.

— Cher, не, какво...

От шията ѝ закапа кръв и намокри тениската ѝ. Тя се наведе над Джейс. Очите му бяха отворени. Взираха се в нея.

— Пий от мен.

Зениците му леко припламнаха от гняв, но тя поднесе гърлото си до устата му.

— Пий!

Устните му се разтвориха. Езикът му облиза кожата ѝ. Върховете на зъбите му се забиха в шията ѝ. И тогава започна да пие. Отначало бавно. Толкова бавно. След един напрегнат момент, ръцете му се вдигнаха и се увиха около нея. Придърпа я по-близо, прегърна я по-силно.

Още по-силно.

Морган усети как кучешките му зъби потънаха докрай в плътта ѝ. Въпреки това остана неподвижна. Той се нуждаеше от това. Устата му смучеше.

Устните. Езикът. Зъбите. Той вземаше.

— Спри! — Това бе крясъкът на Девън.

Над рамото на Джейс, тя видя старейшината на Съвета, който опитваше да се провре през глутницата.

Мъжете го бутаха назад.

— Морган, не! Той ще те унищожи! Ще унищожи всички ни!

Но Джейс ги бе спасил днес. Тя затвори очи. Започваше да чувства силното влияние на слънчевата светлина като тежест върху кожата си. Сякаш я притискаше.

Девън спря да крещи.

Сърцето ѝ забави ритъма си. Дишането ѝ стана повърхностно.

Джейс продължаваше да я прегръща. Много здраво.

*Той... той би трябвало да е поел достатъчно кръв вече.*

Доближи ръцете си до гърдите му и го бутна.

Той не спря.

Страхът стегна стомаха ѝ.

Тогава Джейс прокара език по гърлото ѝ и ръмжащият му шепот стигна до ушите ѝ.

— Още.

И тя се запита колко още щеше да вземе.

\* \* \*

Девън заотстъпва назад, далеч от вълците. Шибани животни. Всеки момент можеха да го разкъсат. Той не бе забравил нареждането на Алфата. Копелето бе заповядало да ги убият толкова небрежно, все едно си поръчваше вечеря. „Убийте ги!“

Когато Алфата възвърнеше своите сили, Девън не се съмняваше, че ще даде същата заповед още веднъж.

При начина, по който Алфата поглъщаше кръвта на Морганна, силите му щяха да се възвърнат за секунди. *Не осъзнава ли това... Толкова ли е съпна?!*

Той се втурна през къщата и се спусна дълбоко надолу по криволичещите ѝ тайни тунели.

Тунели за бягство — защото вампирите винаги трябваше да бъдат подготвени.

Девън лъкатушеше през подземните коридори, движеше се перфектно в тъмнината. Вляво, вдясно...

Набра комбинацията на изпречилата се пред него врата. Масивната ключалка се отвори със свистене и той побърза да влезе вътре.

Нямаше време за губене. Убий или ще бъдеш убит.

Веднъж приключил напълно с демоните, Джейс нямаше да има спиране. Алфата щеше да иска пълен контрол над района.

А Девън нямаше намерение да се кланя на животното.

— Пусни ме да си ида, дяволите да те вземат! — Викът на пленника отекна в лабораторията.

Неговата лаборатория. Неговата стая за игри.

Девън грабна скалпел от масата. Острият му ръб блестеше перфектно на светлината.

Когато за първи път започна с експериментите, Девън използваше ръцете си. После разбра какво си мислят другите за него; че прекалено много се наслаждава на работата си. *Защото наистина е така.*

Затова сега използваше хирургически инструменти, за да изглежда... по-безпристрастно. Все тая. Те кървяха. *Аз се усмихвам.*

В лабораторията нямаше никой, освен последния му опитен образец. Ако Морганна знаеше, че не е прекратил експериментите...

*О, както и да е!* Кучката не можеше да го спре сега. Никой не можеше.

Той прекоси помещението и застана пред вълка.

— Ще ми бъдеш много полезен, Майк.

Щом силата на Морганна се бе увеличила само от няколко глътки вълча кръв, колко ли силен щеше да стане, ако източи всичката кръв на вълка? Достатъчно силен, за да се пребори с Алфата. Достатъчно силен, за да властва.

Вълкът се втренчи в Девън.

— Иди си го начукай!

Девън направи разрез през гърлото на вълка със скалпела и подложи чаша, за да събере изтичащата кръв.

Нямаше да цапа зъбите си с плътта на животното.

Вълкът опъна веригите, в които беше окован, когато кръвта започна да се лее от тялото му.

Девън се усмихна.

\* \* \*

Хората на Джейс пренесоха демона, който бе атакувал Морган, вътре в огромната къща на вампирите. Главата на мъжа бе изкривена на една страна и висеше под странен ъгъл. Не за дълго, обаче. Счупването на врата не можеше да убие демон. *Но когато откъсна главата от тялото му, ще бъде мъртъв демон.*

Джейс никога преди не бе влизал в имението на вампирите. Беше обикалял около външните му стени много пъти. Дори бе убивал в близост до него. Но никога не се бе разхождал из коридорите и залите. Е, да, всичко беше толкова скъпо, колкото си бе мислил. Луксозни мебели. Мраморни плочки. Големи, блестящи полилеи.

Пари. Класа.

И... фонтан с кръв.

Той обърна гръб на фонтана и откри, че Морган го гледа. Макар и по-бледа от преди, тя все пак срещна погледа му. Сега устните ѝ не бяха червени, а съвсем бледа сянка на розовото, златистите точки в очите ѝ бяха избледнели.

Беше взел твърде много.

Кръвта ѝ и приливът на енергия, който идваше с нея, водеха до пристрастяване.

Налагаше се да бъде по-внимателен със своята вампирка. Много по-внимателен.

— Колко дълго? — попита Луис.

Вампирите се бяха наредили в единия край на залата, вълците в другия. Джейс стоеше по средата.

Морган... тя чакаше редом до вампира, който Джейс изгаряше от желание да убие. Този, който я докосваше твърде често. Пол.

— Десет минути. Може би пет. — Луис сви рамене. — Може и да е по-рано. Знаеш, че те никога не остават дълго в това състояние.

*Не е много време, но...*

Той пристъпи напред и хвана ръката на Морган. Когато я докосна, улови задълбочаването на аромата ѝ. Но не на възбуда.

На страх.



Беше взел твърде много.

Бе се наложило Луис да я измъкне от ръцете му. Джейс стисна зъби, когато болката го прониза.

*Ако Луис не ме беше спрял...* Въздъхна тежко.

Сега имаше още един дълг към този вълк.

— Трябва да останем за малко сами.

По гърлото ѝ вече нямаше кръв. Раните ѝ се бяха затворили, но около очите ѝ имаше тъмни сенки.

— Не, вълко. — Отговорът дойде от глупака, който се правеше на неин защитник. — Това е последното нещо, което ти трябва.

Вълците се раздвижиха, помръднаха само сантиметри напред, но той усети как нивото на агресията им се покачи. Защото неговото ниво на агресия бе достигнало своя пик.

— Не заставай отново между нас.

Но вампирът пристъпи напред.

— Не ме е страх от...

— Смъртта? — завърши Джейс недоволно. — Сигурен ли си в това? Защото в една хубава тъмна нощ, в една алея, която миришеше на кръв и повръщано, ти определено изглеждаше уплашен от мен. — Джейс не бе съвсем сигурен как точно се случи това. Вампирите бяха единствените, които са в състояние да пият спомени, но когато бе взел от кръвта на Морган малко преди това, бе видял целия ѝ живот. Беше видял как трансформира този тип — Пол — беше видял дори, че плачеше и шепнеше извинения. Тя не искаше да го превръща в чудовище, но и не бе в състояние да го остави да умре, не и когато той искаше да живее.

— Задник... — Пол се нахвърли върху Джейс с оголени зъби.

— Спри! — разнесе се тихият глас на Морган. Ръката ѝ докосна рамото на Пол и вампирът веднага се укроти. Тя вдигна глава и срещна погледа на Джейс. — Откъде знаеш за онази нощ?

Нямаше смисъл да лъже. Освен това, не искаше да лъже. Не и нея.

— Пих от твоите спомени, принцесо.

От страната на вампирите незабавно се разнесе ропот на недоверие. Пол поклати глава.

— Не, няма начин това да се случи. Много от човеците са вкусували нашата кръв, но не са видели нищо.

— Аз не съм човек — Джейс посочи очевидното. — Тези правила не важат за мен. — Освен спомените, в кръвта им имаше и минало, всички тези дълги векове на омраза, които стояха между вампири и върколаци, е, неговият вид не искаше да губи времето си в опитване на вампирската кръв. Разкъсваха ги на парчета. Обезглавяваха ги. Но никога не вкусваха кръвта им.

— Играта се промени сега — каза той, когато вампирите и вълците се спогледаха. Джейс не знаеше дали това е за добро или лошо. Зад него се чу щракане на кости. Той погледна назад, но звукът не бе дошъл от някой от неговите хора. Шията на демона изпука и се върна обратно на мястото си. Не бе отнело много време. — Дръж го! — нареди на Луис. — Не... започвайте, докато не се върна.

Щеше да го изтезава. Щеше да направи всичко, което трябва, за да накара демона да говори.

Тогава погледна към Морган.

— Ти се нуждаеш от мен.

— Защо? — *Отново този Пол!* — Наистина ли си мислиш, че тя се нуждае от някой, който да я пресуши до капка?

Копелето си просеше боя. Просто си го просеше. Но... Морган го защитаваше.

— Също както направи ти, когато тя те промени? Колко дни спа тя след това, защото ти взе прекалено много? Колко...

— Стига! — Викът на Морган накара всички да замръзнат на място. Тя изглеждаше толкова отпаднала, че дори и най-лекият бриз би я повалил на земята, но гласът ѝ прозвуча мощно, изпълнен несъмнено с ярост. — Ти! — Тя заби пръст в гърдите на Пол. — Ти беше отчаян, променяше се — трябваше да вземеш кръвта ми. Аз ти я предложих.

Пол се подсмихна. *Този наистина си го проси.*

— А ти! — Тя въздъхна тежко, клатейки глава и се фокусира върху Джейс. — Какво си мислиш, че трябваше да направя? Да те оставя да умреш пред очите ми? — Преди да успее да ѝ отговори, тя прокара трепереща ръка по шията си. — Ти може да си Алфа задник, но си мой, и аз няма да позволя да си отидеш, без да се боря за живота ти.

— И аз няма да те оставя да си отидеш. — *Никога.* Ръката му се вдигна и леко потри белезите, които бе оставил върху плътта ѝ. — Сега ти имаш нужда от мен... нека ти помогна.

Езикът ѝ се стрелна навън и облиза горната ѝ устна. Джейс знаеше, че тя разбира смисъла на думите му, защото зъбите ѝ започнаха да се удължават.

— Битката наближава. Трябва да си силна. — А силата щеше да получи от него. Той се отпусна назад и ѝ подаде ръката си. — Ела с мен.

Но Морган поклати глава.

— Това не е твоето място, вълко. — Тялото му се скова. Прониза го болка. — Моето е. — Тя сграбчи ръката му. — Така че, ти ще дойдеш с мен.

И тогава го поведе, далеч от вампирите и вълците. Качиха се по вита стълба и влязоха в стая без прозорци. Една стая, която миришеше на нея.

Преди да затвори вратата, тя вече беше в обятията му.

Пет минути.

Дори не толкова. Не сега.

Устните му се впиха в нейните. Езикът му се плъзна в устата ѝ. Тя отвърна на целувката му без колебание, въпреки че миризмата на страх все още се носеше от кожата ѝ. Той я погали с езика си, погали я с устните си, но миризмата остана. Джейс стисна челюст и вдигна глава.

— Спри!

Миглите ѝ потрепнаха и се вдигнаха и тя примигна към него.

— Защо?

— Защото те е страх от мен. — Той се отдръпна. Възможностите бяха две — или да се отдалечи, или да ѝ се нахвърли, а той искаше да ѝ покаже, че може да се контролира. Но нямаше да изтрае дълго.

В сравнение с останалата част от имението, апартаментът ѝ беше обзаведен семпло. Кожен диван. Телевизор. Лавици с книги. И вдясно... легло. Голямо, с балдахин.

Морган в леглото...

Картината бе твърде изкушаваща, за да ѝ устои. Демонът щеше да почака. Вампирите и вълците можеха да го... забавляват.

Той посегна към ръката на Морган. Преплете пръсти с нейните и я поведе към леглото. Когато седна на ръба на матрака се втренчи в него.

— Не мога да те разбера, вълко.

— Ти вкуси от моя живот. — Сега наистина знаеше какво означава това. — Как бих могъл да имам тайни от теб? — Отпусна се на колене и намести тялото си между разтворените ѝ крака. Тогава наклони глава и ѝ предложи шията си. — Пий!

Това беше върховният жест на подчинение. За нея, само за нея.

Морган едва не бе загубила живота си заради него.

*Луис, така ще назовем първия ни син, след като ти... защото ти, проклетнико, ми спаси задника.*

Ако бе отишъл твърде далеч, ако бе взел прекалено много от нея...

Очите ѝ изглеждаха толкова огромни, когато погледна към него.

— Не се бой от мен. — Искаше думите му да бъдат молба, но прозвучаха като заповед. *По дяволите!* Той се прокашля. — Това няма да се случи отново. Давам ти думата си за...

— Когато Луис те дръпна за рамото, ти вече се беше отдръпнал.

Той примигна.

— Ти запази контрол. И кръвта... беше дадена доброволно.

Тя не пиеше от него. Защо, по дяволите, не искаше?

Ръката ѝ се плъзна под ризата му. Притисна се към сърцето му. Гърдите му бяха голи. След промяната и яростта, вълците бяха облечени отново в дънките си, но повечето от тях не си правеха труда да обличат нещо под ризите. Докосването ѝ сякаш прогори плътта му.

Тя погледна надолу към ръката си. Към гърдите му.

— Кое е това, което отличава човека от звяра? — попита тихо Морган.

Той принуди челюстите си да се отворят.

— Няма разлика.

Ръката ѝ се спусна по-ниско. Намери ципа на дънките му.

— Когато си вълк — гласът ѝ стана дрезгав, — запазваш ли разума си на човек? Някои слухове казват — не. Други — да.

Чу се металното стържене на ципа.

— И... двете.

Човек и животно.

Пръстите ѝ се свиха около възбудената му плът.

— Как ме виждаш тогава? Като плячка?

— Не. — Вълкът искаше да я защитава. Човекът — също.

Палецът ѝ се плъзна по главичката на мъжествеността му.

— Като какво? — Погледът ѝ задържа неговия.

— Като всичко. — Защото тя се беше превърнала точно в това. Дали всичко бе започнало дълго преди онази нощ? Дали бе започнало с кървавите сълзи и достигнало кулминацията си, когато взе плътта ѝ?

Не беше от значение. За него тя беше... всичко. Всичко.

— Добър отговор — прошепна тя, докато се навеждаше напред. — Много, много добър. — Зъбите ѝ потънаха в него — не в гърлото му, а в извивката на рамото. Точно мястото, където и той я бе маркирал, според правилата на вълчето претендиране. Тя... тя заявяваше правата си над него. От нейното ухапване, удоволствието избухна в Джейс. Нажежено до бяло, пулсиращо. Вълкът в него виеше, дори когато Джейс обви ръце около Морган и я стисна здраво.

Паднаха на леглото. Устата ѝ не се откъсна от него. Той изхлузи дънките ѝ. Не си бе направила труда да обуе бельо. О, добре. Това правеше нещата много по-лесни. Езикът ѝ облиза малките рани, които бе оставила върху тялото му.

Той потрепери.

— О, по дяволите... — Вдигна глава и се втренчи в Морган. Тя беше най-красивото нещо, което бе виждал в живота си. В никакъв случай нямаше да се отпрати към Ада, без да я има още веднъж.

Джейс тласна в нея, силно и докрай. Нейният стон изпълни ушите му, а когато краката ѝ се увиха около него, той подивя. Морган изви тяло, за да го посрещне. Тласък срещу тласък.

По-бързо. По-бързо.

Гледаха се очи в очи. Диханията им се смесиха.

Тялото ѝ бе стегнато и гладко и слабият контрол на Джейс се изплъзваше с всяко нейно чувствено движение.

Пое устата ѝ, докато взимаше тялото ѝ.

Нищо не беше толкова хубаво, колкото това.

Когато оргазмът я завладя, женствеността ѝ се стегна плътно около него и той почувства вълните на нейното освобождаване по цялата дължина на пениса си. Въпреки това продължи да тласка. Все по-дълбоко. Доколкото можеше да влезе...

— Мой ред е — прошепна Морган.

В следващия миг Джейс беше по гръб, а тя качена върху него. Тогава го яхна, движенията ѝ бяха диви, също като неговите, и той знаеше, че никога няма да намери друга като нея. Надигна глава и пое

гърдата ѝ в устата си. Зърното беше розово и сладко и той заби зъби в плътта ѝ.

И двамата обичаха да хапят.

Този път, когато тя беше на върха на екстаза, той избухна заедно с нея. Удоволствието го направи почти сляп. Държеше я толкова здраво, колкото можеше.

Забързаният ритъм на сърцето му отекуваше в ушите му. Морган извика името му, и той бе сигурен, че е изкрещял нейното.

Удоволствието се стопи бавно. Хищническите им потребности бяха задоволени и те се взираха един в друг.

Джейс разбра, че този момент е важен, но проклет да беше, ако знаеше какво да ѝ каже. Морган не слезе от него. Тя остана там, бледата ѝ кожа сякаш сияеше.

От удоволствието? От неговата кръв?

— Ако продължаваме така — каза най-сетне тя, като плъзна ръце по гърдите му, — може да забременея.

Такъв беше планът. Или е бил. Да имат дете с безсмъртието на вампир и бруталната сила на вълк. Едно дете, което да властва.

Но сега...

Беше ли това всъщност истинският план? Или просто извинение, за да я има?

— Би ли могъл да обичаш дете, което е наполовина вампир?

*Аз вече обичам майката. От години.* Вместо да ѝ отговори, той попита:

— Би ли могла някога да обичаш животно?

Морган примигна. Вдигна ръка, пръстите ѝ проследиха извивката на челюстта му.

— Аз не виждам животно.

Тази жена можеше да го унищожи.

*Мамка му, сега не е време за признания!*

— Адът ме чака. — Колкото и да му се искаше да игнорира демоните зад вратата, не можеше. Бавно се изплъзна изпод тялото ѝ. Стана от леглото, взе дънките си и се облече. Очите му обаче не можеха да се откъснат от нея. Тя също се изправи, но не се облече. Вместо това го хвана за ръката.

— Няма да ти позволя да отидеш сам.

Джейс изтръпна.

— Сделката не беше такава. — Знаеше си. Той беше този, който отиде пред Съвета и изложи плана. — Аз съм този, който ще влезе вътре и ще затвори тази проклетница от вътрешната страна. Ти си тази, която трябва да...

Морган го прекъсна, поклащайки тъжно глава, и си призна:

— Аз съм тази, която трябваше да те предаде, и да се увери, че вратата е затворена, заедно с теб, уловен вътре като в капан.

## ГЛАВА 6

*Кучи син!* Беше се чудил, а сега вече знаеше защо вампирите се бяха поддали на исканията му толкова лесно.

— Нека позная, планът е на Девън?

— Девън мрази вълците. — Тя повдигна рамене едва доловимо. — Той заяви пред останалите, че ще бъда нещо като примамка. Ще те измамя, за да взема кръвта ти и да стана достатъчно силна, за да затворя вратата.

Ноктите му вече се бяха удължили.

— И защо ми признаваш това? Планът изглежда чудесен.

А той беше такъв сляп глупак. Желаете я, имаше толкова голяма нужда от нея, а тя е трябвало само...

— Защото това никога не е бил мой план. — Погледът ѝ срещна неговия и го задържа. — Но може би тези спомени все още не са дошли при теб.

— Какво? Аз видях само до промяната на Пол. — Това, което видя, беше като жив кошмар в главата му. Нея, как бяга към онази алея. Намирането на кървавата каша, която представляваше Пол, с прободни рани по цялото тяло и нож, забит в гърлото му.

Той искаше да живее...

— Когато открием тази врата — каза тя със спокоен глас, — аз ще дойда с теб и двамата ще излезем оттам. Това е новата договорка.

Той преглътна.

— Защо?

— Защото няма да ти позволя да се изправиш сам пред демоните. — Сега изражението ѝ се промени. Смекчи се. — Ако е необходимо, ще бъда много бърза. Точно те намерих, вълко, и не възнамерявам да те загубя.

Пръстите му се плъзнаха под тежката грива на косата ѝ, и той наклони главата ѝ назад.

— Няма да стане. — И я целуна. Дълго, силно, горещо. Целуна я и я пожела отново.



Скоро... скоро щеше да я има завинаги.  
Ако успееше да преживее нощта.

\* \* \*

Вампирите и вълците не се бяха избили един друг. За Морган това беше добър знак. Е, добър в известна степен.

Когато двамата с Джейс влязоха отново в голямата зала, вълците все още стояха вляво, а вампирите вдясно. Сега вампирите изглеждаха малко по-самоуверени, защото набираха сили, тъй като слънцето залязваше.

Двама от вълците държаха демона, дошъл вече в съзнание. Лицето му беше цялото в рани и кървеше, изглежда вълците си бяха поиграли известно време с него.

Луис повдигна вежди.

— По-добре ли е сега?

Джейс само изръмжа.

Но, всъщност, да, тя беше по-добре. Напълно добре. Силата пулсираше във вените ѝ. Ако получаваше този прилив на енергия всеки път, когато с Джейс си обменяха кръв, щеше да направи така, че да си я разменят всеки ден до края на живота си. Тъй като възнамеряваше да прекара всички останали дни и нощи с него, обменът нямаше да представлява никаква трудност.

Нейната кръв щеше да му даде възможност да живее по-дълго. Човешките партньори, които пиеха от своите любовници вампири, можеха да останат млади и силни толкова дълго, колкото получаваха кръв.

Морган щеше да внимава Джейс да се храни добре и често.

— Ти си хранила кучето? — Демонът изплю кръв в краката на Джейс. — Вампирке, нима не знаеш по-добре от...

Джейс се хвърли напред и го сграбчи за гърлото.

— Ще те накълцам на парчета!

Демонът само се изсмя.

— Аз бях в Ада, задник. Не можеш да ми направиш нещо, което вече да не ми е било направено.

Морган се поколеба, съществото имаше право.

— Ще видим. — Джейс не изглеждаше притеснен. — След като ти отрежа ръцете и разпоря гръдния ти кош, тогава ще разбереш за какво говоря.

Демонът поклати глава.

— Аз се връщам оттам, накъдето ти си се запътил. Защо си мислиш, че идваме? Този свят... — Червените му очи огледаха стаята. — Това е животът. Идваме и ще го контролираме, а вие не можете да ни спрете.

— Ще затворим проклетата врата — обеща Джейс — и вие ще останете във вашата клетка.

Още смях.

— Не и ако не можете да я намерите.

— Ти и аз ще си поговорим — обеща отново Джейс, след което се обърна към Морган. — Не искам... да виждаш това.

Но тя прочете в очите му и разбра всичко. *Не искам да гледаш, докато го правя.* Щеше да го измъчва. Да го притиска, и притиска, и притиска... защото искаше да я спаси. Да спаси своя народ.

Но понякога това бе свързано с твърде много гибел, с твърде висока цена, която трябваше да се плати.

— Има и друг начин. — По-добър начин, защото инстинктът ѝ подсказваше, че демонът не е глупав. *Той няма да се пречупи. Какво можем да му направим ние, което Адът вече не е направил с него?*

Джейс се успокои.

Морган хвърли бърз поглед към вампирите. Мъже. Жени. Погледите им бяха непоколебими, телата им напрегнати. Бяха разбрали какво има предвид. И бяха готови.

Тя облиза устни и заяви.

— Можем да пием от него.

Ревът на демона разтърси къщата и Морган разбра, че копелето вече им принадлежи.

*Не искаш да говориш?! Чудесно.*

— Не искаме да говориш — каза тя, като се промъкна по-близо до него. — Искामе само твоята кръв.

Беше време да опита от спомените на демона.

Джейс блокира пътя ѝ.

— Планът ти е скапан.

Тя му се усмихна.

— Това е план, който ще свърши работа. Ти знаеш, че с ухапването поемаме и спомените.

— Да, но какво друго може да се случи, когато го ухапеш? Пила ли си някога демонска кръв?

Не.

— Никога не съм имала това удоволствие — отвърна и забеляза как демонът се напрегна.

— Може да е отровна. Може да те изпържи отвътре. Може...

— Не бях пила и кръв на върколак, докато не опитах своята.

Това го накара да замълчи. Само за миг.

— Да, принцесо, но всички знаем, че когато пи от вълк, ти не се превърна в такава.

И точно тук, макар и да не искаше, въпреки че беше неподходящото време и неподходящото място, тя се засмя.

Джейс се вцепени, след което стисна силно очи.

— Не го прави.

— Да правя, кое? — За какво говореше нейният вълк сега?

Той отвори очи и един мускул на челюстта му заигра.

— Няма да го вкусваш. — Посочи към вампирите, които стояха зад тях. — Един от тези задници може да го направи. Всеки от тях може да го направи. Но не и ти. — Придърпа я към себе си. — Не искам да поемаш спомени от Ада.

Той все още не разбираше.

— Няма нужда да ме защитаваш. — Морган даде знак на вампирите.

Те се подредиха. Всеки от тях беше готов.

— Защото те ще те пазят ли? — Гневът караше гласът му да звучи грубо.

— Не! Защото аз съм шибана вампирска принцеса! — Тя оголи зъби. — И се чувствам много добре с вълчата ми кръв. — Беше време да действа. Мина покрай Джейс и грабна демона, изтръгвайки го от ръцете на вълците. — Помниш ли ме? Аз съм онази вампирска кучка, дето ти счупи врата.

Червените му очи почти изхвъркнаха от орбитите си, точно както беше очаквала.

— И съм тази, която ще те пресуши докрай.

Луис щракна с пръсти.

— Сега вече знам на кого ми напомня тя. — Погледът му спря на Джейс. — На теб.

Джейс изръмжа.

— Давай, кучко! — предизвика я демонът. — Мислиш си, че си силна? Моята кръв ще те изгори отвътре.

— Обещания, обещания — прошепна тя и се задвижи толкова бързо, колкото Джейс — като размазано петно. Морган хвана главата на демона и я дръпна назад. — Дай ми кръвта си! — И заби зъбите си в него.

Кръвта му напълни устата ѝ. Топла. Не изгаряща. Но горчива. Така горчива. Тя пиеше и поемаше спомени. Огън. Ад. Письци безкрай.

— Морган. — Ръцете на Джейс легнаха на гърба ѝ.

Тя продължи да пие.

Бяла светлина проникна в ада. Слаба. Като лъч през тесен отвор. Чу се мъжки глас. Монотонно напяване. Кървави жертвоприношения. Дейността процъфтяваше, защото той искаше власт.

— Спри! — изрева демонът.

Морган продължи да пие.

Още и още.

Вратата се отвори. Тя видя копелето, което я отключи. Шибан задник! Предател!

Вратата се отвори и в нейното съзнание, огън се втурна навън, палещ, изгарящ...

Морган се отдръпна. Изпищя. От устата ѝ излезе дим.

Демонът се изсмя.

— Казах ти, кучко... изгори...

Усещаше мехурите в гърлото си. Но... но те започваха да се изцеляват.

*Кръвта на Джейс!*

Тя издуха дима в лицето на демона.

— Време ти е да се върнеш у дома.

Той потрепери.

— Кажи ми, че знаеш къде е вратата — изръмжа зад гърба ѝ Джейс.

За един дълъг миг тя задържа червения поглед на демона, но този миг бе достатъчен, за да види страха, лумнал в очите му. После се

обърна към Джейс.

— Знам.

Но най-напред имаше нещо, за което трябваше да се погрижи. Нещо, свързано с кръвно предателство.

— Добре. — Джейс я дръпна за ръката. — Тогава е време да убием копелето.

Демонът изпищя от ярост и скочи срещу вълците, които посегнаха да го хванат.

Морган отстъпи няколко крачки назад. Улови погледа на Пол и кимна леко към вратата.

Писъците на демона се усилиха.

Тя преглътна вкуса на пепел и прошепна на Пол:

— Къде е Девън?

Предателство. Трябваше да го предвиди. Той винаги е бил задник, гладен за власт.

Не я беше подложил на изпитание с този огън. Искаше да я убие. Така че тя да не узнае какво е направил.

Пол присви очи.

— Какво видя?

— Девън убива хора. — *Не просто ги убива. Измъчва ги. Пренася ги в жертва.* — Той е този, който е отворил вратата. — Това имаше смисъл, но беше твърде сляпа, за да го види преди. Девън беше на повече от петстотин години. Би трябвало да знае всички древни легенди и заклинания. Да знае как да увеличи броя на демоните и да отвори вратата.

И го бе направил, за да получи власт.

Само че демоните, които бе пуснал, нямаха намерение да му се подчиняват. *Не можеш да държиш в една клетка много зверове.*

— Негодник! — Ръцете на Пол се свиха в юмруци. Демонът вече не крещеше. *Твърде късно.* — Не съм го виждал, откакто вълците влязоха вътре.

— Защото е избягал. — *Мамка му!* — Тази каша е наша и ние трябва да се справим с нея. — *Не работа на вълците, а на вампирите.* — Вземи останалите. Намерете го. — Заповедта, която никога не бе мислила, че ще издаде, излезе от устата ѝ: — Убийте го!

Пол кимна. Той винаги изпълняваше заповедите ѝ. Винаги.

Морган го остави и се втурна към тунелите, виещи се под къщата. Преди да се изправи пред Ада, щеше да се погрижи за собствения си кошмар. Тогава щеше да поеме пълен контрол над своето вампирско гнездо.

Спусна се на бегот надолу по стъпалата. Останалите щяха да дойдат скоро, да се пръснат из целия район. Да го претърсят щателно.

Яростта разпалваше пожар в кръвта ѝ. Толкова много вампири бяха умрели в ръцете на демоните. Демоните ловуваха на големи глутници. Връхлитаха отгоре, когато вампирите бяха най-слаби. *Разделят ни един от друг.*

Бяха се опитвали да ги спрат в продължение на месеци. А Девън беше негодникът, който бе довел тези чудовища в света им.

Зави наляво. Спусна се надолу по тунела, после зави надясно. Миризмата на кръв я удари в носа. Прясна кръв.

По дяволите, какво бе направил сега?

Пред нея се изпречи тежка метална врата, която стоеше отворена съвсем малко, но достатъчно, за да позволи на миризмата на кръв да излезе навън.

— Девън! — извика тя и отвори широко вратата. — Какво си...?

Вътре подът бе покрит с кръв. И в средата на локвата... лежеше разкъсаното тяло на върколака, който бе нападнал Джейс в „Пълнолуние“.

Зад нея се чуха тежки стъпки.

— Морган! — Това беше недоволният глас на Джейс.

Тя преглътна и огледа стаята. Кървави отпечатыци водеха вляво към аварийния тунел. Този, който извеждаше в самия център на блатото.

— Мамка му! — Раменете на Джейс докоснаха нейните.

Пол нахлу след него и огледа помещението. Отвращение стегна чертите на лицето му.

— Изглежда, че Девън продължава с експериментите.

Точно под тях. Проклятие, точно под тях. Другите членове на Съвета му бяха забранили да експериментира много отдавна, но изглежда копелето обичаше твърде много собствената си кръв и чуждата болка.

Ноздрите на Джейс се разшириха.

— Този шибаняк е заклал вълк.

И точно това беше — клане. Плътта на вълка беше съвсем бледа и Морган осъзна, че Девън е източил кръвта на Майк. Съвсем скорошно убийство. Докато са били на горния етаж, този вълк е умирал.

Тъмните очи на Джейс срещнаха нейните.

Тя преглътна жлъчта, надигнала се в гърлото ѝ.

— Джейс, аз... аз не знаех.

Но това не я оправдаваше. Трябваше да знае. Гнездото беше нейно. Отговорността беше нейна. Всичко беше... *Аз съм виновна.*

— Виж, дойдох да убия Девън, ясно? Той е този, който отвори вратата на демоните. Видях го, когато пих от кръвта на демона!

Джейс се втрени в отпечатъците, проследявайки посоката, в която отиваха. Раменете му бяха напрегнати и Морган можеше да усети яростта, кипяща в него.

— Вампирите доведоха демоните. — Ноктите на Джейс се показаха и удължиха. — Вампирите са уловили вълци... Какви други малки тайни не си ми споделила, съпруго?

*О, това не е добре!*

— Джейс, нека ти обясня. Аз...

— Твърде късно. — Той я сграбчи и притисна нокти към гърлото ѝ. — Твърде късно, принцесо!

Морган разбра, че се взира в лицето на смъртта.

— Искam всеки един от вас, кръвосмучещи задници, да влезе в тази клетка. — И Джейс посочи с глава наляво. Към тежката клетка с метални решетки, която Девън бе използвал за затваряне на вампири-затворници през годините. Прътите ѝ бяха подсилени. В състояние бе да задържи демони, вълци и, да, дори вампири.

*Няма да можем да се измъкнем.*

— Мърдайте — нареди той — или ще ѝ разпоря гърлото.

Кръвта ѝ изстина при тази заплаха.

Пол вдигна дръзко брадичка.

— Няма да го направиш.

Джейс впи очи в нейните. Погледът му изглеждаше толкова студен. Толкова... празен. Щеше ли да го направи.

— Влез в клетката, Пол — каза тя тихо.

Челюстта на Джейс се напрегна.

Несигурни стъпки и ръмжене изпълниха помещението, когато вампирите се запътиха към клетката и влязоха в нея.

— Вътре са! — извика Луис.

Джейс не я пусна.

— Какво ще правиш? — попита го тя. — Аз съм тази, която знае къде е вратата. Трябва да ме...

— Девън знае къде е вратата. Обзалагам се, че копелето се е запътило натам в момента. Как е успял да го направи? Силата на вълчата кръв! Сигурно си мисли, че е дяволски непобедим и ще се върне обратно.

Може би, да. Може би, не.

— Така или иначе имам неговата миризма. — Джейс наведе глава към нейната, но ужасните му нокти не помръднаха от плътта ѝ. — Ще го проследя и ще го разкъсам на парчета.

Защото Девън бе убил вълк.

— Той те подложи на опасност. Опита се да те убие. — Ноктите му се отдръпнаха от гърлото ѝ. — Вампирът ще гори в пламъците при първите слънчеви лъчи.

Как...

Джейс я вдигна, премести се много бързо — проклет да е! — и я пхна в клетката. След това светкавично се обърна, затвори вратата и я заключи вътре.

Морган сграбчи решетките.

— Не може да ни оставите така.

Веждите му се повдигнаха.

— Само стой и гледай. — Замълча за миг, загледан в безжизненото тяло на Майк. — Погрижете се за него — нареди на двама от хората си, и те веднага се наведоха да вдигнат тялото.

Тогава Джейс тръгна след кървавите отпечатыци от стъпки.

— Джейс! По дяволите, аз няма да те предам!

Той не спря, но тя долови неговото изръмжаване:

— Знам.

Какво?

— Тогава, защо го правиш? Защо?

Един по един, вълците напуснаха защитената зона. Джейс остана последен. Широките му рамене се остъргаха в арковидната рамка на вратата.



— Ще се върна, Морган!

Тя си пое дълбоко въздух.

— Не сме приключили. — Той я дари с блестящ поглед. — Няма да те изложи на опасност и съм дяволски сигурен, че няма да рискувам огънят да те достигне.

— Джейс...

Но него го нямаше, а Морган беше в капан в клетка, пълна с гневни вампири. Кокалчетата на пръстите ѝ, свити около металните пръти, побеляха. Алфа задник! Мислеше си, че може да излезе и да поеме всички рискове? Докато тя какво — да стои тук и да се притеснява за него?

Не беше от онези момичета, които остават отзад. Предимно, защото не беше момиче.

— Знаех, че няма да те нарани — каза Пол наперено.

Тя също го знаеше. Пръстите на Джейс трепереха, и ноктите му не раздраха кожата ѝ.

— Наистина ли ще позволим на вълците да получат цялата слава? — продължи Пол. — Защото, още от превръщането си, ми се иска да хвърля един здрав бой на Девън.

Морган дръпна силно металните пръти. Да, те бяха подсилени, и обикновено не би успяла да ги счупи.

*Силата на вълчата кръв.*

Прътите започнаха да се огъват.

— Не се притеснявайте — каза на Пол и останалите. — Джейс няма да избяга далеч от мен.

И със сигурност няма да отиде в Ада, без тя да е там, за да издърпа своя вълк от огъня.

## ГЛАВА 7

Джейс и глутницата му преследваха Девън през гориста местност. Вампирът беше избягал с кола, но вместо да кара към града, бе свърнал по един дълъг път с много завой, който водеше дълбоко в растящата тъмнина.

В края на пътя намериха колата му. Светлините бяха включени. Вратите отворени. Джейс се загледа в нощта. Насекомите спряха да жужат, когато вълците приближиха. Усещаха, когато приближава опасност.

Той вдиша дълбоко и улови всички миризми — тези, които принадлежаха на мястото и тези, които не принадлежаха.

Кръв. Сяра.

Мамка му.

— Твоята вампирка ще ти бъде истински ядосана, след като излезе от онази клетка — предупреди го Луис.

— Кажи ми нещо, което не знам. Но по-добре да е жива и ядосана, отколкото мъртва и изгорена на пепел.

Джейс долови шумолене във въздуха. Вдигна глава и се взря в изгряващата луна. На фона на кървавата ѝ светлина видя очертанията. Толкова много. Прекалено много.

Превъзхождаха ги.

Демоните идваха.

— Трансформация! — Трябваше да се преобразят бързо. — Вземете главите им! Унищожете колкото може повече от тях.

Тогава скочи напред. Демоните идваха, защото вълците бяха близо до вратата. Майната им. Джейс щеше да затвори вратата. Девън бягаше право към този отвор и сега Джейс щеше да го убие и да спре демоните.

Край на играта.

Спусна се през храстите, а воят зад него изпълни нощта.

Морган видя вратата — огромна дупка насред почернялата земя. Девън бе отворил вратата към Ада. Беше я отворил на вампирска земя, а тя изобщо не бе разбрала. Когато пристигнаха на мястото на битката, вампирите се разпръснаха. Ръмженето и воят на вълците се смесваше със злокобните викове на демоните. Земята се къпеше в кръв.

— Не вземайте дори капка от кръвта им! — предупреди тя, все още усещайки вкуса на пепел в устата си. — И не забравяйте да прикривате вълците.

На земята вече имаше мъртви, а тя не искаше да загуби никой друг. Демоните полетяха от въздуха към нея.

— Напред! — извика тя на вампирите и вдигна пистолета си.

Вампирите бяха отделили време да заредят оръжията си, преди да тръгнат на лов. Морган се прицели. Стреля. Най-близкият демон тупна тежко на земята. Един вълк скочи върху него и го захапа за шията. Още изстрели. Вампирите знаеха какво да правят. Сваляха демоните долу. Правеха ги слаби. Оставяха на вълците да довършат убийството.

Тя стреляше, докато тичаше покрай падащите тела. Нямаше смисъл да вика Джейс. Не го виждаше никъде. Девън също.

Стомахът ѝ се стегна на възел, когато разбра къде ще ги намери.

Продължи да тича дълбоко, дълбоко в мрака.

Подобреното ѝ зрение ѝ позволяваше да вижда лесно, когато прескочи падналите дървета и се втурна в гъстия храсталак.

Пращенето и свистенето на огъня достигна до ушите ѝ. Толкова близо.

Тревата изчезна. Почвата под краката ѝ стана твърда.

Тогава видя натрошените скелети. Останките на жертвите. Толкова много. Далеч повече, отколкото някога бе предполагала. Стотици черепи и прешлени. Счупени кости, захвърлени като боклук. Морган гледаше печално бялото гробище и я изпълни ярост. Девън.

Тя скочи над костите. Ето, тук. Един вдлъбнат, наклонен вход в земята. От черната дупка излизаше дим и... Морган можеше да чуе и най-слабото ехо от писъците, идващи от вътрешността.

— Винаги ли позволяваш на емоциите ти да те ръководят? — долетя гласът на Девън от тъмното.

Морган се завъртя и бързо отстъпи няколко крачки от отвора.

— Това е твое дело.

Той сви рамене.

— Те ни нападат, Девън! Убиват ни! Ти си лидер на Съвета, трябваше...

— Майната му на Съвета! — Той се ухили, показвайки кървавите си зъби. — Майната ти и на теб!

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Вампирите винаги са полагали толкова голямо старание да се крият. „О, не, не трябва да позволяваме на хората да знаят, че съществуваме.“ — Той се подсмихна самодоволно. — Това е неправилно! Време е да узнаят. Време е да покажем на хората, че единственото им предназначение е да ни хранят. Те са плячка. Ние сме шибани богове.

Тя само поклати глава.

— Ти си сключил сделка с дявола, ти отвори една врата, защото...

— Защото исках война. Защото вампирите трябва да се научат... това е — убий или ще бъдеш убит. Ние не сме били предопределени да се крием. Ние сме създадени, за да доминираме.

*Негодник!*

— И затова изпрати демоните след собствения си вид? И по какъв начин това ни прави доминиращи?

— Изпратих демоните след слабите. Тези вампири, които не могат да оцелеят, не принадлежат на този свят. — Той все още се усмихваше с онази усмивка на луд, когато каза: — Не е като да не мога да направя повече от нашия вид.

*Повече? В никакъв случай!*

— Няма да трансформираш никого. Няма да убиваш други. — *Къде е Джейс?* — Това приключва тази нощ!

Девън се разсмя.

— Много смешно. Точно същото каза и вълкът...

Сякаш юмрук стисна сърцето ѝ.

— ... точно преди да ритна задника му в Ада.

Писъците зад нея като че ли станаха по-силни. Все едно повече демони се бореха да се измъкнат.

— Струва ми се, че те се наслаждават на новото ястие. — Зъбите му проблеснаха в мрака. — Виждаш ли, ето как действа това. За да излязат, аз им предлагам сделка. Живот.

*Ето защо има толкова много кости.* Скелет за всеки демон, който беше извел.

— Те изяждат плътта, а след това хвърлят частите, които са много твърди.

Не и Джейс. Той не беше в тази яма.

— Ние ще затворим тази дупка.

Девън направи крачка към нея.

— Ти нямаш тази власт. Мислиш си, че си много специална, само защото си родена чистокръвна. — Още една крачка. — Винаги си мислила, че си по-добра от мен.

— Не, не съм. — *Но сега го мисля. Не съм откачен задник, така че да, това ме прави много по-добра от теб.*

— Знаеш ли защо исках ти да се омъжиш за вълка?

Е, спасяването на вампирското гнездо очевидно не бе причината. Морган нямаше как да се махне. Отзад я чакаше Ада, а това копеле блокираше пътя ѝ отпред.

— Трябваше ми да се сближиш с него — каза Девън. — Беше ми необходима, за да вземеш кръвта му... защото исках да дам на демоните специален подарък. — Той наклони глава. — Виждаш ли, сега, когато започнаха да убиват, развиха вкус за вълча кръв.

— Те няма да вземат неговата кръв!

— Обаче, за да приключи сделката с тях, бях длъжен да докажа, колко съм готов да жертвам. — Очите му се присвиха. — При демоните всичко опира до жертвата. Трябва да им предложиш нещо, иначе мързеливите задници няма да си мръднат пръста.

— Ти си им предложил хора...

— Защото съм дяволски уморен да се крия в сенките. Вампирите никога нямаше да поемат контрола, защото се страхуват твърде много, че хората ще разберат истината. Но моите демони — те не се страхуват от нищо.

Писъците от ямата почти заглушаваха думите му.

— Какво искаш да жертваш?

*Защото, мамка му, това беше капан. За вълците. За Джейс. За...*

— Теб.

Тогава се хвърли към нея.

Но Морган беше готова. Сграбчи го за ръцете, изви се и хвърли предателя през рамо. Той се удари в земята, само на крачка от дупката. Вдигна се тежък облак дим.

Девън моментално скочи на крака. Усмихна се.

— Това ще бъде забавно. — Облиза устни, вкусвайки кръвта, бликнала от устата му. — Ти си единствената чистокръвна тук и си най-добрата жертва, която мога да им дам. Обзалагам се, че струваш поне за десет демона... — Изведнъж се ядоса. — И се обзалагам, че ще боли, когато попаднеш в Ада. — Вече не се усмихваше. — Твоят вълк сигурно е крещял, когато демоните са го взели.

По дяволите, за втори път казваше това. Погледът ѝ се стрелна към ямата.

— Джейс!

Девън се блъсна в нея и двамата тупнаха тежко на земята.

— Кучко, имам вълча кръв в себе си. Повече от твоята. Изцедих до капка онзи глупак.

И беше оставил след себе си натрошеното тяло на Майк. Още една жертва.

Морган ритна нагоре и го уцели с коляно в топките. Той се дръпна назад.

— Имаш вълча кръв — каза тя, — а сега имаш и топки в гърлото. — Бързо скочи на крака. — Джейс! — Викът ѝ разкъса нощта. *Той не би могъл да бъде в тази дупка, не би могъл...*

Ръцете на Девън се увиха около нея изотзад и я стиснаха толкова силно, че тя остана без дъх, а ребрата ѝ горяха... горяха...

Изпукване.

Прониза я болка, когато ребрата ѝ се счупиха.

— Толкова ми е писнало от теб... — Девън я вдигна и я понесе към ямата. — Чукаш се с вълк... Даваш от кръвта си на човеците... Разрева се, когато разбра, че не можеш да видиш повече слънцето...

Морган засили глава назад и чу сладкия звук от хрущане на кости — беше счупила носа му. Тогава започна да се бори, заби нокти

в ръцете му и разкъса плътта. Кръвта му опръска земята, когато стигнаха до ръба на ямата.

— Пусни я!

*Джейс!* Неговият вик. Почувства такова огромно облекчение, че чак главата ѝ се замая. Или може би ѝ се виеше свят от болката.

Джейс скочи напред. Беше гол и от рана на лицето му течеше кръв. Очите му светеха, когато вдигна ръце с удължени нокти и се затича към тях.

Девън я държеше почти над рова. Точно това бе планирала. Да влезе в Ада. За да затвори вратата отвътре.

Макар че... е, добре де, в първоначалния план Джейс беше този, който трябваше да влезе в дупката. А тя да остане отвън и след това да го издърпа.

*Няма да го жертвам!*

Правилата се бяха променили. Джейс не го осъзнаваше. Но тя — да. Щом за демоните жертвата бе всичко, тя щеше да им даде жертва.

Но нямаше да им даде Джейс.

— Гледай я как изгаря, вълко! — извика Девън. — Гледай. Тя гори!

Морган престана да се бори. Вместо да наранява с ноктите си Девън, тя изви ръце и се вкопчи здраво в него. Погледът ѝ срещна този на Джейс. Той извика името ѝ.

— Измъкни ме обратно! — каза само с устни, след което се хвърли към ямата и дръпна Девън със себе си.

Той опита да се отскубне от ръцете ѝ, но тя нямаше намерение да го пуска. Виковете му изпълниха ушите ѝ, докато той се бореше и извиваше, но Морган не го изтърва.

Няма да има повече мъртви хора. Няма да има повече измъчвани вълци. Това беше краят.

Те паднаха в ямата и писъците на демоните заглушиха гласа ѝ, докато им казваше:

— Имам жертва за вас, задници...

Огънят гореше, унищожиха кожата ѝ, но тя не издаде нито звук. Дори когато демоните посегнаха към нея.

\* \* \*

Когато Морган скочи в огнената яма, сърцето на Джейс спря.

— Не-е-е!

*Не и тя. Тя не трябваше да отива. Не. Тя.*

Хвърли се напред. Тялото му се блъсна в земята, ръцете му се протегнаха напред в отчаян опит да я хванат.

Беше се движил бързо, много по-бързо, отколкото се бе движил някога през живота си, и когато пхна ръце в горещата пещ, докосна...

Пламъци.

Огънят прониза кожата му, но той не се отказа. Почувства тяло в средата на тази безумна топлина. Подуши острата миризма на изгоряла плът.

Морган.

Хвана я и задърпа. Не се отказа, дори когато усети как друга сила дърпа неговото съкровище надолу.

— Не! Не може да я имаш! — Изкрещя, когато огънят го обгърна.

Докато се бореше, горната половина на тялото му влезе в дупката.

— Мамка му, Джейс! — извика Луис зад гърба му.

И тогава, изведнъж, Джейс усети върху тялото си ръце, които се опитваха да го изтеглят назад.

Но той нямаше да излезе без Морган.

— Дръжте него! — изрева думите в огъня. — Задавете се с него, но ми дайте нея!

Кълбо от пламъци избухна срещу него и плътта му веднага стана на мехури.

— Дай ми я! — изрева отново.

— Издърпайте го! — изръмжа в същия миг Луис. — Измъкнете го, веднага!

Множество ръце го дръпнаха назад, но той не пусна огненото съкровище, което държеше. Това беше Морган. Беше...

Измъкнаха го от ямата и огънят се втурна навън, заедно с тялото му. Луис го бутна и Джейс падна на земята. Започна да се търкаля, борейки се с пламъците върху себе си... и върху нея. О, хиляди дяволи, беше я извадил!

Другите веднага се присъединиха към него, гасейки пламъците, обхванали плътта й.



Червена, подута, всеки сантиметър от тялото ѝ бе почувствал целувката на огъня.

*Трябваше да бъда аз.*

Тя не отваряше очи.

— Морган?! — Боеше се да я докосне. Не искаше да ѝ причинява още болка, а знаеше, че докосването му ще го направи. Беше пострадала толкова зле, че дори най-лекият полъх би предизвикал болка по кожата ѝ.

Докосването му щеше да я нарани, но кръвта му — не.

Джейс вдигна ръка към устата си и захапа китката си. Разкъса със зъби плътта и сложи ръката си на устните ѝ.

— Принцесо, моля те да...

Кръвта потече в устата ѝ. Устните ѝ се раздвижиха съвсем леко срещу кожата му.

— Вземи повече. — Можеше да вземе всичката, ако се нуждаеше.

— Алфа! — Тихият глас на Луис го накара да вдигне глава. Приятелят му го гледаше напрегнато. — Ти също си слаб. Позволи ми да ти помогна.

Джейс поклати глава.

— Не, тя е...

— Знам, че е твоя, но е и от глутницата. — Луис предложи свята китка, от която се стичаше кръв. — Ако кръвта на един вълк я прави силна, колко бързо мислиш, че ще се излекува, когато пие от шестима?

Останалите, които бяха оцелели в битката, се струпяха зад него. И всички протягаха китките си. Бяха готови да се жертват за вампира, видял Ада.

Докато тя се хранеше от него — устните ѝ сякаш галеха кожата му като полъх — погледът на Джейс се отправи обратно към дупката. Само че там вече нямаше отвор. Зеещата допреди минути яма беше изцяло покрита с пръст. Замята беше почерняла, напукана, но във въздуха никакъв дим не се виеше.

Вратата беше затворена.

Той се наведе към Морган.

— Ти го направи! — прошепна ѝ.

Нейните вампири бяха в безопасност. Битката беше приключила. Сега неговата принцеса просто трябваше да оцелее.

## ГЛАВА 8

Вампирката влезе в бара на върколаците, сякаш притежаваше мястото. *Понеже е обвързана с Алфата*, помисли си Джейс. Беше се възстановила почти напълно и пак си беше същата красавица. Кожата ѝ беше бледа и съвършена, нямаше и следа от огъня, който почти я бе откраднал от него. Устните ѝ бяха червени и пълни, и той скоро щеше да ги почувства под устата си. Беше обута в нов чифт *чукай ме* ботуши, които подчертаваха дължината на краката ѝ. И очите ѝ — те бяха насочени право към него.

Когато другите я усетиха, спряха да говорят. Всички глави се извърнаха към нея. И към него. Барът чакаше.

Джейс не помръдна. Искаше му се да скочи, да се спусне към нея, да я вземе в прегръдките си, но не направи нищо от това, просто остана да се наслаждава на сексапилната картина, която представляваше тя, докато прекосяваше бара.

Морган му се усмихна, зъбите ѝ блеснаха.

— Съвета на вампирите от Маями би искал официално да изрази своята благодарност към вас — каза с ясен глас, очите ѝ блестяха ярко. — И ако има нещо, което Съвета може да направи за глутницата... — Тя спря на крачка от него, — ... трябва само да кажете — завърши Морган по-меко.

Бяха ѝ необходими два дена, за да се излекува. Дори и с всичката вълча кръв, трябваше да се бори, за да остане жива. Но тя беше твърдо решена да държи смъртта далече от себе си.

Беше успял.

Когато дойде в съзнание, вампирите я избраха за старейшина на Съвета. Джейс знаеше, че тя ще премахне вампирите, които тайно бяха работили с Девън. Копелето не бе изпълнило плана си само.

Беше отрязала главата на змията, като изпрати Девън в ада, и Джейс бе наясно, че сега щеше да унищожи и тялото.

И въпреки това, не я бе докоснал, все още не.

— Радвам се, че Съвета одобрява — отвърна също с мек тон.

В очите ѝ пламна разбиране. Тя вдигна ръка и сложи длан на гърдите му.

— А ти имаш моята лична благодарност... — Устните ѝ се извива в усмивка. — Защото издърпа задника ми от Ада.

Той улови ръката ѝ и я притисна силно към гърдите си.

— Да те оставя там не беше сред допустимите варианти за мен.

Джейс видя деликатното движение на гърлото ѝ, когато тя преглътна.

— Как беше там? — провикна се Луис. — Какво видя, cher?

Морган обърна поглед към него.

— Беше дяволски горещо.

Някои от вълците се засмяха.

— А що се отнася до това, което видях... — тя поклати глава, — някои неща е по-добре да не бъдат изричани.

Когато отново насочи вниманието си към него, спомените бяха в очите ѝ. Тялото ѝ беше излекувано, но Джейс беше сигурен, че тя ще носи белезите вътре в себе си. Някои спомени не могат да бъдат забравени.

— Вратата завинаги ли е затворена? — Защото той не искаше повече демони, идващи след нея.

— Да. — Тя не се отдръпна и той продължи да държи ръката ѝ. Морган се приближи още повече, когато каза: — Затвори се, когато демоните убиха Девън. Той беше жертвата, която им дадох аз. Девън отвори вратата, така че изглеждаше съвсем подходящо той да я затвори.

Джейс не каза нищо — чакаше. Знаеше, че има още.

— Докато горях, сключих сделка. — Миглите ѝ се сведоха и тя се загледа в ръцете им — неговите тъмни, нейните толкова бледи. След миг погледна отново към него. — Казах на онези задници, демоните, че ако приемат Девън и затворят вратата, аз няма да изпратя моя вълк долу, за да унищожи Ада.

И той щеше да го направи. Ако не я бяха пуснали...

— Когато ме издърпа от ръцете им, те разбраха, че им говоря сериозно. Ти беше готов да влезеш в Ада. Но Адът не беше готов да те приеме. — Ръката ѝ се сви в юмрук под неговата. — Освен това, не мисля, че на шефа им, там долу, му харесваше, че демоните му се измъкват на свобода.

Не, Джейс беше готов да се обзаложи, че онзи тип не гореше от желание да загуби тези копелета.

— Значи всичко свърши — каза той.

— Не. — Сега тялото ѝ се отърка в неговото. — Демоните ги няма вече, но нещата не са приключили. — Главата ѝ се наклони назад. Устните ѝ бяха на сантиметри от неговите. — Всъщност, мисля, че ти ми обеща, че нещата едва сега започват...

*И така ще бъде.*

— Ти ме заключи в клетка — припомни му тя и се намръщи.

Той хвана ръцете ѝ, вдигна ги и ги уви около врата си.

— Но също така те извадих от Ада. Кое то изравнява резултата, нали?

Нежният ѝ смях причини болка в гърдите му.

— Не зная — отвърна тя. — Мисля, че може би имаш няколко точки в аванс.

Устните му бяха върху нейните, защото контролът му се разби. Целувката беше много груба, много дива, но това беше той.

Морган му отвърна, точно толкова диво и със същата отчаяна нужда. Джейс откъсна устни от нейните, колкото да изръмжи:

— Между съпрузи няма резултати, няма точки. Не ми дължиш нищо. — Той я искаше вън от бара и гола под себе си.

— Оставам твоя длъжница завинаги — отвърна му, докато се изправяше на пръсти, и го целуна. — И ти давам това.

Вечността със своята вампирка... това беше единственото нещо, което искаше.

— Ти си мой, вълко. И няма да ти позволя да си отидеш.

*Достатъчно!* Джейс я грабна и я вдигна високо в прегръдките си. Глутницата избухна във викове и смях, когато той мина покрай хората си, но това изобщо не го забави. Искаше я само за себе си. Да се изгуби в нея.

Занесе я на горния етаж. Тъй като домът му бе изгорял, сега живееше над „Пълнолуние“. В жилището над бара имаше легло и това беше всичко, от което се нуждаеше. Ритна вратата, за да се затвори зад тях и пусна Морган да стъпи на пода. Тя му се усмихна.

— Кога ще ми кажеш, че ме обичаш?

Той примигна.

— Но... ти вече знаеш. — *Тя трябваше да знае.*

— Една жена все пак обича да чува тези думи.

Джейс бързо издърпа тениската си и изрита ботушите. После посегна към нея. Ако тя се нуждаеше от думите, щеше да ѝ ги даде, дяволите да го вземат. Щеше да ѝ даде всичко.

— Обичам те!

Зъбите ѝ проблеснаха.

— И аз те обичам, вълко!

Никога повече врагове.

Любовници.

Съпрузи.

Завинаги.

Бяха надвили Дявола и имаха вечността пред себе си. Понякога е хубаво да си алфа вълк...

Много, много хубаво.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.